

Curierul Adventist

APRILIE 2018 : ZIUA PORȚILOR DESCHISE – 21 APRILIE 2018 + SLABI ÎN
CREDINȚĂ VERSUS TARI ÎN CREDINȚĂ + PAȘI MARI SPRE UNIREA BISERICILOR
+ CĂSĂTORIA ȘI VEACUL VIITOR + DILEMA CREȘTINISMULUI, SABATUL
+ APOCALIPSA LUI ZAHARIA + O MARE LUCRARE ÎNTR-UN TIMP SCURT

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Ziua Porților Deschise » 21 Aprilie 2018

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

3 Colportaj

Balla Loránd

Cineva bate la ușă...

8 Lista entităților nonprofit adventiste

10 Tematica lunii

Dragoș Mușat

Ziua Porților Deschise –
21 Aprilie 2018

15 Tematica lunii

Alina Torsin

„Dumnezeu ne e
salvare!”

16 Credința practică

Emilian Niculescu

Slabi în credință versus
tari în credință

19 Popas pentru studiu

Cristian Trenchea

Pași mari spre unirea
bisericii

20 Teologie

Abel Daniel Noață

Căsătoria și veacul viitor

22 Teologie

Zoltán Szallós

Spiritualitatea biblică în
relația sexual-conjugală:
agape sau/și eros?

25 Dialoguri biblice

Paul Boeru

Dilema creștinismului –
Sabatul

28 Studii din cartea profetului Daniel

Daniel Olariu

Originile profețiilor
apocaliptice III:
Apocalipsa lui Zaharia
(1)

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Să cunoaștem Biblia!

31 De la inimă la inimă

Ștefan Tomoiagă

O mare lucrare într-un
timp scurt

*Nu contează dacă lucrezi
acasă, într-o fabrică,
ai propria afacere sau
muncești într-un birou de
mari dimensiuni. Scopul
este de a-i sluji pe alții și
de a adăuga valoare vieții
lor. Munca noastră nu este
o activitate seculară, ci o
extensie a umblării noastre
cu Dumnezeu. Așadar, mergi
o milă în plus! Fă mai mult
decât așteaptă alții de la
tine. Ia decizia să fii printre
acei noi viticultori care să
ducă la capăt proiectul lui
Dumnezeu. Timpul culesului
viei se apropie. „Cere-I lui
Dumnezeu să binecuvânteze
munca ta, dar nu-I cere s-o
facă El în locul tău.”
(K.H. Waggener)*

Anul XCV, APRILIE 2018. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szasz; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georgel Pirlitu, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

CINEVA BATE LA UȘĂ...

Inima omului începe să bată mai tare atunci când se aud ciocănituri în ușa casei. Există o curiozitate în noi, mai ales atunci când nu am primit niciun telefon care să anunțe vizita. Parcă bătăile inimii și bătăile auzite la ușă se sincronizează, lăsând să apară întrebarea firească: „Oare cine e?”

Unii sunt singuri și, cu toate că nu așteaptă vizita nimănui, în timp ce rostesc întrebarea: „Cine e?”, ei țin deja mâna pe clanță, pentru a deschide. De multe ori, în pragul ușii se ivesc reprezentanți ai ONG-urilor care strâng bani pentru cazuri sociale sau vreun preot care dorește să ajute diferite proiecte. Alteori, la ușă pot aștepta prieteni, vecini, sau eventual copiii ori bunicii, care au dorit să ne facă o surpriză.

Fiecare dintre noi avem toate șansele ca, într-o zi, bătaia auzită la ușa casei noastre să sune altfel, mai hotărât, mai ritmic, iar atunci când deschidem să vedem un zâmbet și o mână întinsă, un licăr de prietenie și o geantă care așteaptă să fie deschisă.

În România, aproximativ 75 de colportori bat zilnic la ușile oamenilor și intră în locuințe, școli, spitale, birouri, instituții sau chiar mănăstiri, purtând în inimă o speranță care îi motivează,

un vis pe care îl doresc împlinit pentru ziua respectivă: „Bateți și vi se va deschide.” Când în sfârșit, o ușă se deschide în fața omului cu cartea, el va avea șansa de a-L prezenta pe Hristos și dragostea Sa. Deodată, masa se umple de cărți, iar omul care le-a adus îi cucerește cu ceva deosebit, cu lumina cărților sale, izvorâtă din lumina cerului, care pătrunde domol în inima fiecăruia. Atunci ne cuprinde o bucurie nespusă: este bucuria copilăriei, bucuria cititului.

Omul care aduce cartea nu este un simplu agent de vânzări, este evanghelist cu literatură, o ocupație posibilă doar prin dăruire, pasiune și iscusință. Prezența lui în casele noastre este un dar de la Dumnezeu și o șansă spre veșnicie, pentru că el este un mesager al Mântuitorului.

Pentru a auzi ciocănitul la ușile oamenilor sau ale diverselor instituții și pentru a simți bătăile inimii din pieptul colportorului, vă propun să facem o călătorie în diferite colțuri ale țării și să retrăim experiența colportorilor. Vom vedea ce minuni mari se pot întâmpla atunci când omul deschide ușa pentru Evanghelie.

**BĂTAIA
INIMII
BALLA
LORAND**

**„IATĂ, EU
STAU LA UȘĂ
ȘI BAT. DACĂ
AUDE CINEVA
GLASUL MEU ȘI
DESCHIDE UȘA,
VOI INTRA LA EL,
VOI CINA CU EL
ȘI EL, CU MINE.”
(APOCALIPSA
3:20)**

Când Dumnezeu convinge

Într-una din zilele calde ale campaniei de pe litoral, s-a oprit la stand o doamnă cu un copil căruia i-a cumpărat o carte de povestiri. Am întrebat dacă îi place să citească și mi-a răspuns: „Da, chiar foarte mult.” Am încercat să-i prezint cât mai convingător cartea *Viața lui Iisus*. „Nu e pentru mine!” mi-a răspuns mama, „e un subiect prea greu pentru mine, n-aș înțelege nimic, cred”. Am încercat să adaug câteva cuvinte despre carte, apoi interlocutoarea mi-a răspuns: „Nu este pentru mine, nu mai încercați că nu m-ați convins.”

A continuat să caute cu privirea alte titluri expuse. A cumpărat cartea *Rugăciuni ascultate*, după care am încercat să îi prezint cartea *Tragedia veacurilor*. Am prezentat-o cât am putut de bine și la final i-am adus – credeam eu – argumentul forte: prețul promoțional de 5,50 lei. Mi-a spus că

nu o interesează prețul, dă oricât pe o carte dacă e nevoie, dar a repetat: „Nu m-ați convins. O să revin.” După ce a plecat, am avut un simțământ de nevroză după ani buuni de colportaj. Din acea clipă, m-am rugat tot timpul lui Dumnezeu să o convingă El, pentru că eu nu pot. Seara, noaptea și dimineața m-am rugat. A doua zi, prima persoană care a venit la stand a fost mama neconvinsă de mine, dar convinsă de Dumnezeu. A cerut încă opt cărți *Rugăciuni ascultate* și câte un exemplar din cărțile *Viața lui Iisus* și *Tragedia veacurilor*. A dorit să cumpere și setul „Conflictul veacurilor”, iar eu L-am lăudat pe Dumnezeu pentru minunata Sa putere de a lucra în inimile oamenilor, făcându-i să-și dorească Cuvântul scris din cărțile pe care le oferim spre vânzare. ■

Ionuț Marcu, prim-colportor Conferința Moldova

În căutarea adevărului

La o fabrică de marochinărie dintr-un oraș din Ardeal, după ce s-a prezentat seminarul „Ai grijă de inima ta!” au urmat testele medicale, interpretarea rezultatelor și, bineînțeles, recomandarea anumitor titluri. O colportoare, Mia, a început o conversație cu șefa de secție, care a declarat că nu dorește cărți de sănătate, pentru că este suficient de informată în acest domeniu, însă a cumpărat cărțile spirituale *Viața lui Isus*, *Tragedia veacurilor* și *Mâini înzestrate*. Aceeași persoană i-a mărturisit Miei că ea și soțul ei sunt în căutarea adevărului, dar că nu doresc să fie influențați de către oameni, ci ei singuri să îl găsească. Atunci Mia i-a povestit că și ea a fost în căutarea adevărului în timp ce se pregătea pentru admiterea la Facultatea de

Teologie Ortodoxă. În replică, doamna i-a dezvăluit că a făcut pregătire cu un preot pentru a fi admisă, dar a fost dezamăgită și, ulterior, a renunțat. În prezent, împreună cu soțul, frecventează unele biserici neoprotestante.

Mai departe, Mia i-a spus, printre altele, că a lucrat în învățământ mai mulți ani, iar doamna a relatat că și dânsa lucrase în învățământ. S-au mirat câte lucruri au în comun, iar când i-a spus numele, a rămas uluită că amândouă aveau același prenume: Maria. Mia i-a făcut cadou și cartea *Calea către Hristos* și s-au despărțit cu o îmbrățișare și cu promisiunea de a ține legătura prin telefon.

Când au comunicat la telefon, doamna Maria i-a spus Miei că a citit cartea *Mâini înzestrate* și a ajuns la concluzia că Mia este adventistă. Colportoarea a încurajat-o să caute postul de televiziune Speranța TV. Cu alt prilej, doamna Maria i-a povestit că l-a rugat pe soțul ei să seteze canalul Speranța TV între posturile favorite. Mia păstrează legătura cu această doamnă și se roagă pentru ea ca Dumnezeu să I Se descopere într-un mod personal prin cărțile pe care le are și prin Speranța TV. Domnul să o ajute pe această doamnă să descopere Adevărul, iar cele două Marii să aibă bucuria de a se întâlni în ceruri!

Mia Cabe este colportoare în Conferința Transilvania de Nord. ■

Corina Pelin, prim-colportoare Conferința Transilvania de Nord

Alături de îngeri

Aranjasem standul pe litoral, în stațiunea Costinești și, din mulțimea de oameni care se perindau prin fața lui, se oprește un bărbat în vârstă. Și-a aruncat privirea fugitiv peste cărțile de sănătate, oprindu-se asupra cărților religioase, mai ales asupra cărții *Viața lui Isus*. După ce îi prezintă cartea și avem câteva discuții spirituale, clientul meu lansează întrebarea dacă e păcat să consumăm alcool, argumentând că însuși apostolul Pavel i-a sugerat lui Timotei să bea vin. Am început o discuție mai lungă, aducând în sprijin versete din Biblie și deseori făceam referire la cele scrise în cărțile de sănătate așezate pe masă.

În timp ce vorbeam despre consumul de alcool, fără să fi asistat la discuțiile noastre anterioare, se oprește un alt domn lângă noi și i se adresează clientului meu cu întrebarea: „Dacă Isus ar veni în casa ta, L-ai servi cu un pahar de țuică?”

Interlocutorul meu a rămas blocat câteva secunde, privindu-l țință în ochi, după care îi răspunde: „Nu! Nu L-aș servi!” Apoi, domnul care intervenise cu întrebarea în discuția noastră a plecat mai departe, pierzându-se în mulțimea de trecători. După plecarea lui, rămânând amândoi, clientul meu, profund impresionat de întrebare, a ex-

clamat: „În viața mea nu m-am gândit la o așa întrebare. Cred că n-am s-o uit toată viața!” Am continuat conversația noastră pe același subiect și după aceea ne-am despărțit. El a rămas marcat de întrebarea primită.

Odată, când eram singur, mi-am amintit ceea ce citisem recent: „Îngerii cerești veghează asupra acelor care caută iluminare. Ei cooperează cu cei care încearcă să câștige suflete pentru Hristos.” „Îngerii Domnului iau chip de oameni și vin în ajutorul nostru.”

La câteva zile, domnul care cumpărase cartea *Viața lui Isus* și cu care discutasem despre consumul de alcool a revenit la stand și mi-a mărturisit că nu a uitat întâmplarea aceea și nici întrebarea: „Dacă Isus ar veni în casa ta, L-ai servi cu un pahar de țuică?”

Doresc să subliniez faptul că cel care îi pusese această întrebare nu asistase la discuțiile noastre, ca să știe subiectul nostru. Am simțit intervenția lui Dumnezeu în cazul acesta. Îi mulțumesc pentru că intervine atunci când noi avem nevoie și El știe cel mai bine ce răspuns trebuie oferit oamenilor, potrivit cu nevoile, problemele, frământările și întrebările lor.

Fiind în același loc cu standul cu cărți, se întâmpla ca seară de seară să vină lângă noi o doamnă, care își instala telescopul și privea cerul. Ne-am împrietenit și, într-una din seri, privind spre dânsa, mi-a venit în minte gândul următor: să iau de pe masă trei cărți, toate religioase, și să i le arăt. După ce i le-am prezentat pe fiecare, ascultându-mă cu atenție, m-a întrebat: „De unde ați știut dumneavoastră că eu am nevoie tocmai de aceste cărți?”

Am rămas uimit de această întrebare, în timp ce dânsa strângea la piept cărțile cumpărate: *Viața lui Iisus*, *Tragedia veacurilor* și *Calea către Hristos*.

Am văzut atunci din nou lucrarea Duhului Sfânt. Numai El poate să știe de ce avem nevoie și El intervine la momentul oportun, împlinind lipsurile noastre. Deși pe masă erau multe cărți, Duhul Sfânt a știut nevoile doamnei și mi-a pus în minte titlurile potrivite. Mulțumesc lui Dumnezeu că El răspunde la timp tuturor oamenilor, după cum știe că este mai bine. ■

Viorel Mircea, prim-colportor Conferința Oltenia

Mamă și colportor

În urma vizitei pastorale făcute de fratele Ion Buciuman în comunitatea Bărăștii Hațegului, din județul Hunedoara, am aflat că în județul nostru nu există niciun colportor. Acel moment a fost ca o scânteie ce mi s-a aprins în suflet. Am simțit o dorință de a face această lucrare și am început să mă rog lui Dumnezeu pentru călăuzire, dar, în același timp, am căutat să aflu mai multe detalii. Am luat legătura cu fratele Avram Ardelean și am fost plăcut surprinsă să aflu că și în grupa de rugăciune a Conferinței Banat se rugau pentru lucrarea de colportaj.

Sunt mamă a trei copii și am avut multe frământări sufletești gândindu-mă că nu voi putea să realizez această misiune. Bunul Dumnezeu m-a întărit prin făgăduința din Isaia 54:14: „Vei fi întărită prin neprihănire. Izgonește neliniștea, căci n-ai nimic de temut, și spaima, căci nu se va apropia de tine.” Iar copiii mă sprijină în vacanțe, participând alături de mine în unele campanii. Sunt fericită să fiu și mamă, și colportor! ■

Drăgan Estera, colportor Conferința Banat

Bucuria de a lucra printre elevi și copii

Iubesc fiecare metodă de lucru, însă atunci când trebuie să merg într-o școală, liceu sau grădiniță, am un sentiment de bucurie aparte! Când stau în fața clasei și transmit valori

ale caracterului, principii de sănătate și viață, am convingerea fermă că sunt în locul în care Dumnezeu vrea să fiu!

Au fost profesori care au declarat că activitatea noastră îi ajută pe elevi să-și depășească nivelul intelectual și să devină mai responsabili: „Elevi care altădată nu citeau, nu învățau... s-au pus pe treabă!”

Îmi aduc aminte de un copil sărac, din clasa a V-a. A ascultat cu multă atenție prezentarea seminarului „Gândește cutezător”, iar la final a dorit cartea *Mâini înzestrate*. A doua zi mi-a adus cartea înapoi și m-a rugat să-l scuz că nu o poate plăti, dar m-a asigurat că a citit-o toată în noaptea care trecuse! M-am uitat cu atenție și simpatie la el, când îmi spunea cum s-a regăsit în povestea lui Ben Carson. Părinții lui divorțaseră și era crescut doar de mama... L-am întrebat dacă ar vrea să mai citească o altă carte și mi-a răspuns cu voioșie în glas: „Da, sigur că da, dar nu am bani!” I-am oferit cartea *Gândește cutezător* și i-am spus că este un cadou! L-am încurajat, spunându-i că m-aș bucura să

aud lucruri mari despre el! M-am uitat în ochii lui și am întrezărit speranță, bucurie și lacrimi! Nu i-am cunoscut prea bine situația de acasă, dar știu că un model bun pentru viața lui ar putea să aibă urmări veșnice!

Un elev din clasa a VIII-a mi-a spus: „Căutam un model în viață, astăzi l-am găsit, este Ben Carson. Și eu vreau să devin medic!”

La sfârșitul anului trecut, eram într-un orașel din Muntenia și, împreună cu echipa de colportori, am lucrat în școli, instituții și din casă în casă. Una dintre colege, Eliza, mi-a povestit despre un băiețel, George, foarte isteț, foarte atent, care punea întrebări și avea răspunsuri inteligente. După prezentare, a luat cartea *Gândește cuțezător*, a ajuns acasă și s-a apucat de citit. În aceeași după-amiază, Eliza împreună cu Gheorghiță au continuat să lucreze acolo unde rămăseseră cu o seară înainte, deși noi, ceilalți, am mers într-o altă zonă. La primul apartament la care au sunat, a răspuns George, împreună cu mama, care era foarte uimi-

tă, spunând că a încercat tot felul de metode prin care să-l convingă pe George să citească, dar fără rezultat. A încercat să afle ce metode au folosit colportorii, ce le-au spus copiilor, astfel încât l-au determinat să se apuce de citit. Mama a spus cu uimire: „Este prima carte pe care și-a cumpărat-o și pe care o citește din proprie inițiativă!” Doamna era grăbită, trebuia să ajungă repede la grădiniță pentru a-l lua pe cel mic, așa că au încheiat discuția, promițându-i că va reveni să-i prezinte și alte cărți pentru George. Dar, în aceeași seară, la o altă scară de bloc, în timp ce o doamnă refuza prezentarea, apare mama lui George și-i spune doamnei care deschisese ușa: „Mamă, primește-i!” Chiar în seara aceea au ajuns în casa lui George mai multe cărți despre Ben Carson și cartea *Minte, caracter, personalitate*, de Ellen G. White. Priveam cu uimire cum Dumnezeu conduce lucrurile atât de minunat! ■

Laura Vațe, prim-colportoare Conferința Muntenia

Lucrarea din casă în casă – mai actuală ca oricând

Colportaj? Cărți vândute? Și chiar din casă în casă? Mai poate fi vorba de așa ceva azi? Întrebarea părea îndreptățită chiar și acum douăzeci și cinci de ani... Totuși, răspunsul este „da”! Evanghelizarea cu literatură încă nu și-a spus ultimul cuvânt. Ba, dimpotrivă, după cum a prezis Ellen White, va merge până la sfârșit!

Scriu aceste rânduri de aici, de la „firul ierbii”, din Valea Mureșului Superior, unde, cu un grup de colegi, ne-am propus abordarea localităților din regiune. Am parcurs unele sate sărace și am ajuns la convingerea că merită orice efort

și sacrificiu pentru a-i căuta pe acești oameni care niciodată nu vor putea ajunge la un program de evanghelizare, la un seminar de sănătate sau la standurile amplasate în orașe.

Vă transmit o secvență de la fața locului: într-o casă simplă, dar bine îngrijită, o bătrânică de 91 de ani, care vede cărțile noastre, îmi zice: „Dați-mi vă rog o carte din care să pot învăța ceva”. Când i-am pus în mână cartea *Un corp sănătos*, a adus fără ezitare o bancnotă de 100 lei, iar eu i-am prezentat alte două cărți: *Viața lui Isus* și *Tragedia veacurilor*, propunându-i să aleagă un titlu și pentru suflet.

A ales *Tragedia veacurilor*, spunând că i-a plăcut mult istoria, apoi i-am mai dat și cartea *Calea către Hristos*.

În unele case, oamenii aproape că te prindeau de mână spunând: „Mai stați, nu plecați vă rog, ne place așa de mult cum ne vorbiți...” Alții ne rugau să mai trecem pe la ei ori de câte ori avem ocazia.

La data când citiți aceste rânduri, vom fi parcurs, cu ajutorul lui Dumnezeu, 15-20 de localități și probabil s-a deschis un club de sănătate într-o zonă „albă”.

Multe s-ar putea spune, dar mă opresc și vă las să găsiți singuri răspunsul la întrebarea dacă lucrarea din casă în casă rămâne de actualitate.

Am citit despre un timp când „servi ai lui Dumnezeu cu fețele luminate se grăbesc din loc în loc să ducă solia”, când „mulți își părăsesc ocupațiile obișnuite înrolându-se în lucrarea de vestire a Evangheliei”. Oare nu acum este acel timp? Unde sunt oamenii dispuși să sacrifice comoditatea, eschivarea, amânarea? Nicio justificare sau explicație omenească nu vor mai avea greutate în curând, dar atunci va fi prea târziu pentru a mai recupera timpul pierdut!

De aceea te îndemn: dacă simți că această, poate, ultimă chemare este și pentru tine, nu ezita! Răspunde-I lui Dumnezeu chiar acum! ■

Iacob Căținean, prim-colportor Conferința Transilvania de Sud

Buchetul de liliac roz

Niciodată nu m-aș fi gândit că voi lucra în colportaj, dar Dumnezeu are căile Sale. De câțva timp încercam să îmi găsesc de lucru în țară, dar nu găseam decât uși închise. E frustrant să te simți ne folositor. Într-un moment de acest gen, l-am sunat pe fratele Ardelean. Dumnealui de mult m-a chemat să intru în colportaj, însă de fiecare dată am refuzat chemarea, considerând că nu sunt potrivită să lucrez în vânzări.

De data aceasta, eu am sunat, iar în două zile, fratele a venit cu echipa la mine. Îmi venea să fac stânga împrejur de rușine pe teren! Nu simțeam nicio chemare.

Era aprilie, înflorise liliacul. Într-o zi de luni, în fața magazinului alimentar din cartier, o bătrânică vindea liliac. Un liliac roz, deosebit. Am cumpărat un buchet cu gând să-l pictez, dar din lipsă de timp, nu am reușit. Buchetul s-a

ofilit. Am mers din nou în ziua de marți, chiar și miercuri dimineața, dar bătrânică nu a mai apărut. Joi dimineață, frământându-mă, i-am spus Domnului în rugăciune că nu simt niciun îndemn să fac colportaj. Asta e! Dar, dacă El consideră că vrea să mă implice în această lucrare, să o găsesc pe femeia care vindea flori de liliac. Parcă tiptil am plecat spre alimentară și – surpriză – chiar în față era bătrânică și avea o găleată plină de flori parfumate. I-am cumpărat tot liliacul.

De atunci fac colportaj, iar lucrurile pentru care m-am crezut nepotrivită au rămas în urmă. Nu știu ce simți tu, cititorule, dar pot să-ți spun că, stând pe prag de veșnicii, Dumnezeu îți poate arăta, în multe feluri, că e timpul să lucrezi pentru El. Chiar și printr-un buchet de liliac. ■

Ionescu Emanuela

Lăudat să fie bunul Dumnezeu pentru fiecare inimă și ușă deschisă în cadrul acestei lucrări minunate. Fiecare carte vândută mai trezește un păcătos, mai întoarce un fiu risipitor acasă și, astfel, Isus pregătește numele noastre pentru cartea vieții. Dacă în urma citirii acestui articol simți chemarea de a bate la ușa oamenilor, te rog să cauți primul colportor din conferința ta pentru a afla mai multe detalii despre această lucrare nobilă.

Am găsit în Scriptură un colportor care bate la ușă, bate cu fermitate, dragoste și răbdare, dar parcă simt că se grăbește, cu mâna întinsă și cu inima deschisă pentru cina vieții noastre veșnice. „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el, cu Mine.” (Apocalipsa 3:20) ■

Balla Loránd, director Publicații, Grupuri Etnice, Spiritul Profetic, în cadrul Uniunii Române

DIRECȚIONEAZĂ UN PROCENT DE 2% DIN IMPOZITUL ANUAL PE VENITURILE DIN SALARII PENTRU SUSȚINEREA ENTITĂȚILOR NONPROFIT SAU A UNITĂȚILOR DE CULT ALE BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA

Conform Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, actualizată pentru anul 2018, art. 123, contribuabilii pot direcționa un procent de 2% din impozitul anual pentru susținerea entităților nonprofit sau unităților de cult.

Pentru aceasta trebuie să depuneți Formularul 230:

• Se descarcă de pe site-ul ANAF

https://static.anaf.ro/static/10/Anaf/Declaratii_R/230.html în format pdf.(soft A), putând fi completat electronic sau de mână.

• Se completează cu:

- datele dumneavoastră de identificare (nume, adresă, cod numeric personal);
- suma solicitată a fi virată. În cazul în care nu se cunoaște/completează, va fi trecută de organul fiscal. Nu trebuie anexată fișa fiscală.

- denumire entitate nonprofit/unitate de cult, cod fiscal și cod IBAN.

• Se depune:

- printat pe hârtie, direct la registratura oricărui organ fiscal sau la oficiul poștal, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

Data-limită este 25 mai 2018.

INSTITUȚII CARE APARTIN BISERICII ADVENTISTE ȘI AL CĂROR AUDIT SE FACE PRIN SISTEMUL BISERICII

Nr.	DENUMIRE ONG	COD FISCAL	COD IBAN	OBSERVAȚII
1	UNIUNEA DE CONFERINȚE	4752219	RO39 BRDE 4455 V237 2751 4450	București
2	Asociația Centrului Media Speranța	29930109	RO03 RNCB 0479 1273 4860 0001	București
3	Fundația pentru Spitalul Adventist	36714175	RO21 BTRL RONC RT03 6583 7301	Mureș
4	Agencia Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România	14355291	RO73 RNCB 0074 0292 1540 0001	București
5	Universitatea Adventus din Cernica	8883136	RO80 RNCB 0087 0081 1693 0001	Cernica
6	Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie	12525349	RO92 BRDE 4455 V592 1875 4450	București
7	Asociația Sănătate și Educație	13817422	RO69 BRDE 4455 V615 3169 4450	București
8	Asociația Sola Scriptura	14297964	RO81 BRDE 4455 V475 0525 4450	București
9	Asociația Serviciul Umanitar pentru Penitenciare	5108446	RO87 BRDE 4455 V917 3616 4450	București
10	Asociația Conștiință și Libertate	26601411	RO15 BRDE 4455 V346 2206 4450	București
11	Asociația „Exploratori pentru Viitor”	14027189	RO59 BRDE 4455 V512 2467 4450	București
12	Asociația biblică „Casa Bibliei”	27075455	RO96 RNCB 0073 0347 7094 0001	București
13	Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca”	17871521	RO38 RNCB 0048 0534 8328 0001	Brăila
14	Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca”	35572277	RO52 RNCB 0091 1492 7932 0001	Cernica
1	BISERICA CREȘTINĂ ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA, CONFERINȚA BANAT	5776798	RO68 RNCB 0015 0492 7245 0001	Arad
1	BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA, CONFERINȚA MOLDOVA	4277072	RO97 RNCB 0026 0126 6680 0001	Bacău
2	Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie – filiala Moldova	18522724	RO42 RNCB 0026 0403 8468 0001	Bacău
3	Fundația umanitară „Dr. Luca”	14078913	RO15 RNCB 0026 0308 9377 0001 Centrul de Sănătate Podiș	
1	BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA, CONFERINȚA MUNTENIA	4733390	RO98 RNCB 0074 0292 3624 0001	București
2	Filiala Muntenia a ASEF	15890683	RO36 RNCB 0074 0292 2390 0001	București
3	Școala Primară „Dr. Luca”	35100908	RO88 BRDE 0905 V472 1080 0900	Brăila
4	Asociația Școala „Dimitrie Florea”	30240129	RO98 RNCB 0205 1278 6740 0001	Ploiești
5	Asociația Școala „Wilhelm Moldovan”	26392757	RO11 RNCB 0114 1142 6003 0001	Constanța
6	Asociația Liceul Teoretic „Mihai Ionescu”	12483090	RO21 RNCB 0084 0107 6864 0001	București
7	Asociația Prestigimedica	32312485	RO10 RNCB 0082 0010 8546 0002	București
8	Asociația Respiro	33421979	RO24 RNCB 0082 1410 6836 0001	București
9	Asociația Opinia Production	36673873	RO02 BTRL RONC RT03 7443 3201	Constanța
1	BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA, CONFERINȚA OLTENIA	4553216	RO75 RZBR 0000 0600 0046 0472	Craiova
2	Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie – filiala Oltenia	17643477	RO72 RZBR 0000 0600 0657 9189	Craiova
1	BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA, CONFERINȚA TRANSILVANIA DE NORD	4547087	RO75 RNCB 0106 0265 9081 0001	Cluj-Napoca
1	BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA, CONFERINȚA TRANSILVANIA DE SUD	8364740	RO37 RNCB 0193 0159 6750 0001	Târgu Mureș

INSTITUȚII CARE COLABOREAZĂ CU BISERICA ADVENTISTĂ ȘI LA CARE AUDITUL SE FACE PRIN SISTEMUL BISERICII

Nr.	Denumire ONG	COD FISCAL	COD IBAN	Observații	Localitate
UNIUNEA DE CONFERINȚE					
1	Fundația Casa Pâinii	17510993	RO40 RNCB 0052 0188 2287 0001	instituție socială	Viziru
CONFERINȚA BANAT					
1	Asociația Grădina Speranței	23658243	RO91 RNCB 0015 1260 7077 0001	Grădinița Cuvin + Grădinița și Școala Generală Macea	Arad
2	Asociația Familia Speranței România	13437490	RO88 RNCB 0249 0492 7554 0001	Grădinița Salem Arad	Arad
3	Asociația Familia Speranței România	13437490	RO59 RNCB 0015 0492 7554 0001	Grădinița Betania Timișoara	Timișoara
4	Asociația Casa Speranței Banat	28238372	RO44 RNCB 0015 1213 1580 0001	Asistă social persoane în vârstă defavorizate	Arad
5	Asociația Studențească Amicus – Filiala Timișoara	18620862	RO83 RNCB 0255 0403 4775 0001	Proiecte studențești	Timișoara
6	Asociația Teenjoy	34567671	RO20 RNCB 0015 1489 7486 0001	Promovează acțiuni educative prin organizarea de tabere	Arad
CONFERINȚA MOLDOVA					
1	Asociația Proexceleța	29572604	RO07 RZBR 0000 0600 1443 7165	Grădinița Celestino	Bacău
2	Asociația Bambi	14109939	RO23 RZBR 0000 0600 0386 6981	Grădinița Bambi	Galați
3	Asociația Amicus Senior	26238244	RO66 MILB 0000 0000 0105 3805	Grădinița Amicus Junior	Iași
4	Filiala Asociației Bambi	18177642	RO94 RNCB 0142 1129 9409 0001	Școală primară + Școală gimnazială	Matca
5	Asociația T.C. Mărgăritare	23824060	RO86 BRDE 2805 V258 7033 2800	Grădinița Mărgăritare	Roman
6	Fundația Umanitară Kinder	12150362	RO27 BTRL 0340 1205 E434 23XX	Grădinița Veverița	Suceava
7	Asociația Studențească Amicus - Filiala Iași	14032304	RO57 BRDE 2405 V391 3153 2400	Proiecte studențești	Iași
8	Școala Gimnazială Matca	35853876	RO21 RNCB 0142 1502 4355 0001	Școală nivel preșcolar + primar	Matca
9	Asociația „Viitorul Azi”	35965225	RO22 UGBI 0000 2020 12642RON	Grădinița „Elisei”	Piatra Neamț
CONFERINȚA MUNTENIA					
1	Asociația pentru Educație Creștină	25717257	RO84 BTRL 0450 1205 J700 51XX	Grădinița Micii Valdenzi - Popa Tatu	București
2	Asociația Speranță pentru Măine - Grădinița Licurici	22470550	RO31 RNCB 0082 0940 7366 0001	Grădinița Licurici - Cuza Vodă	București
3	Asociația Umanitară EDUSTAR	22740441	RO69 BTRL 0100 1205 1246 0XX	Grădinița Edustar	Buzău
4	Asociația Grădinița Curcubeul Speranței	26362950	RO49 BTRL 0190 12053 7713 8XX	Grădinița Curcubeul Speranței	Giurgiu
5	Asociația Școală „Dumitru Florea” – Școala Excelsis	30240129	RO98 RNCB 0205 1278 6740 0001	Grădiniță + Școală primară + Școală gimnazială	Ploiești
6	Asociația Școala Eden Paradisul Copiilor	30304052	RO87 RNCB 0208 1281 0575 0001	Grădiniță + Școală primară	Băicoi
7	Asociația „Pro Eirene”	23967109	RO46 BRDE 2305 V177 6186 2300	Grădinița Micul Prinț	Slobozia
8	Asociația Speranța	21642801	RO04 RNCB 0128 0749 3570 0001	Grădinița Speranța	Târgoviște
9	Asociația „Ridică-te și Umblă”	32373890	RO91 RNCB 0073 1380 7216 0001	Program de îmbunătățire a calității vieții persoanelor cu handicap	București
10	Asociația Speranță pentru Măine	22470550	RO38 RNCB 0289 0940 7366 0001	Sucursala Grădinița Priki - Militari	București
11	Asociația Internațional Christian Academy	35395876	RO07 INGB 0000 9999 0560 1371	Grădiniță	Cernica
CONFERINȚA OLTENIA					
1	Asociația Creștină pentru Educație și Sănătate	28468827	RO90 CECE AG01 30RO N090 7163	Grădinița Eden	Pitești
2	Asociația „Holistic Education”	31908979	RO85 RZBR 0000 0600 1582 9360	Grădinița Licuricii	Roșiori de Vede
3	Asociația Creștină Educație Pentru o Viață Împlinită	38924874	RO42 RZBR 0000 0600 1987 5519	Grădinița Micul Prinț	Drobeta Turnu Severin
CONFERINȚA TRANSILVANIA DE NORD					
1	Asociația „Cristian Education for Romania”	22623018	RO87 BTRL 0130 1205 M114 29XX	Are 6 grădinițe, după cum urmează:	Cluj-Napoca
				Kinderfreunde	Cluj-Napoca
				Albinuța	Halmeu
				David	Moisei
				Emmanuel	Ocna-Mureș
				Tudor	Sighetu Marmăției
				Happy Kinder	Beclean
				Grădiniță	Săpânța
2	Grădinița „ANA”	36983505	RO13 BTRL RONC RT03 8296 2601	Grădiniță	Săpânța
CONFERINȚA TRANSILVANIA DE SUD					
1	Asociația Educație pentru o Viață Sănătoasă	16832621	RO23 BTRL 0270 1205 1167 05XX	Grădiniță + Școală primară + Școală gimnazială	Câmpenița
2	CSMPR – Herghelia	5994199	RO83RNCB0193 0159 6949 0001	Instituție de sănătate	Herghelia
3	Liceul „Dr. Lind”	32712716	RO57 RNCB 0188 1503 2488 0001	Liceu	Câmpenița
4	Asociația „Advent Kindergarten – Filiala Reghin”	22740913	RO13 BACX 0000 0010 9174 1000	Grădinița Emanuel	Reghin
5	Asociația Puterea Educației	26333378	RO06 BTRL 0330 1205 P955 84XX	Grădinița Licuricii	Sibiu
6	Asociația „Sonnenschein Schassburg”	25502444	RO13 RNCB 0191 1095 6393 0001	Grădinița Sonnenschein Schassburg	Sighișoara
7	Asociația Familie și Educație pentru Copii	25505050	RO31 RNCB 0188 1092 7112 0001	Grădiniță + Școală Primară + Școală Gimnazială	Vaideiu
8	Centrul de Sănătate Educație și Familie Sanogen	32469421	RO89 BTRL RONC RT23 2343 901	Proiecte de sănătate și sociale – centru de influență	Târgu Mureș
9	Fundația OMEGA	9914800	RO41 BTRL 0270 1205 M590 30XX	Școală primară + nivel gimnazial	Târgu Mureș

ZIUA PORȚILOR DESCHISE – 21 APRILIE 2018

Directorii Departamentului Libertate Religioasă din cadrul Conferințelor și al Uniunii oferă răspunsuri la următoarele întrebări:

1. Care este rolul acțiunilor de tipul *Ziua Porților Deschise* într-o societate tolerantă și deschisă cum este cea de astăzi?
2. Ce poate face un credincios care este martorul unei discriminări pe motive de conștiință? Poți lua apărarea unui creștin dacă are o doctrină diferită de a ta?
3. Care este poziția Bisericii Adventiste față de mișcarea ecumenică?
4. Ce ar putea face membrii bisericii pentru a susține libertatea de conștiință? Unde este granița dintre respectul pentru libertatea celuilalt și solicitarea unor drepturi care sunt contrare rânduielilor biblice?

1. Biserica trebuie să fie deschisă tot timpul. O biserică deschisă intermitent sugerează un Dumnezeu care nu poate fi contactat și găsit decât ocazional. Desigur, o biserică deschisă este și expusă. Și ne temem, justificat sau nu, să ne expunem. Preferăm izolarea. O izolare care ne asigură liniște și confort. O izolare în cadrul căreia ne putem impune și respecta reguli care ne definesc și ne convin. O izolare care ne asigură mediul ideal pentru manifestări religioase elitiste și exclusiviste. Însă izolarea aceasta ucide biserica. Trebuie să aibă loc o deschidere a mentalității noastre către o relaționare reală și permanentă cu lumea din jur. Nu putem fi o cetate de scăpare deschisă doar ocazional și doar pentru unii. Trebuie să ne deschidem inimile și să iubim oamenii, căci deschiderea față de cei din jur nu este o alegere, ci o obligație morală. Suntem chemați să fim porți ale cerului spre lume. Porți deschise. Permanent deschise.

2. Un adventist care este martorul unei discriminări pe motive de conștiință nu doar că poate, ci trebuie să se poziționeze ca apărător al celui discriminat. Dacă ne limităm doar la a ne apăra interesele, atunci religia pe care o desfășurăm este una egoistă. A ne iubi aproapele ca pe noi înșine înseamnă a lupta pentru interesele lui în aceeași măsură în care luptăm pentru interesele noastre. Căci „dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel?” (Matei 5:47).

3. Biserica Adventistă nu face parte din grupări ecumenice, dar este deschisă față de colaborări responsabile cu asemenea organisme. Comitetul Executiv al Conferinței

Generale a adoptat, în 1929, o poziție oficială prin care este stipulat că în lucrarea noastră trebuie să manifestăm respect, curtoazie, prietenie și corectitudine față de celelalte grupări religioase, înțelegând că orice misiune creștină care Îl propovăduiește pe Isus poate face parte din planul lui Dumnezeu de evanghelizare a lumii. În același timp, declarația afirmă că noi vom continua să ne păstrăm identitatea, valorile și obiectivele misionare specifice. În 1980, Conferința Generală înființează Consiliul pentru Relații Interbisericești, pentru a purta dialoguri cu alte biserici sau grupări religioase. Scopul acestui organism nu este să ducă biserica spre un ecumenism politic, ci să ajute la dezvoltarea unor legături sănatoase și corecte între Biserica Adventistă și alte biserici.

4. Cel mai mare aport în susținerea libertății de conștiință este să o acordăm celor de lângă noi. Adevărul trebuie prezentat în timp ce fiecare este lăsat liber să îl accepte sau să îl respingă. Trebuie să ne oprim acolo unde înțelegem libertatea celuilalt. Evanghelia este menită să fie și să rămână o ofertă. Nu o invazie. În raport cu societatea, Biserica Adventistă înțelege că nu este nici chemată și nici împuternicită să stabilească sau să modifice ordinea socială. Indiferent cât de departe de valorile Scripturii ar fi normele societății, nu este menirea noastră să luptăm să-i corectăm pe ceilalți în aceste aspecte unde noi avem o înțelegere diferită. Libertatea este darul lui Dumnezeu pentru fiecare. Apoi va veni judecata. ■

Dănuț Obăgeanu, director Departament Libertate Religioasă, Conferința Banat

1. Ziua Porților Deschise reprezintă pentru Biserica Adventistă una din cele mai frumoase oportunități de relansare a imaginii actuale și reale a bisericii. Din punct de vedere al toleranței, societatea de azi tinde către două extreme. În fapt, realitatea surprinde un paradox crucial pentru viitorul bisericii. În timp ce relațiile oficiale la nivel

administrativ au o puternică relevanță pentru demersurile raporturilor dintre biserică și stat, la nivelul populației există, în mediul virtual mai ales, o tot mai puternică înfrâncare împotriva manifestărilor minoritare de orice natură, fie ele religioase sau etnice. Manifestările intolerante nu mai au loc decât sporadic, uneori accidental în

relațiile deschise din cadrul grupurilor populaționale ce interacționează direct. Cu toate acestea, studii făcute de diferite organizații de monitorizare arată că România este țara în care mediul virtual în special este unul din cele mai afectate de intoleranță. Spațiul virtual este plin de invective sub protecția anonimatului din cauza lipsei unei legislații care să permită identificarea și sancționarea abuzurilor de intoleranță și nu numai. Timpul este factorul-cheie pentru noi toți, iar Ziua Porților Deschise este pentru Biserica Adventistă ocazia de răgaz pentru a încheia relații reale, pertinente și de anvergură cu întreg spectrul societății de astăzi. Trebuie să ținem cont de noul continent din mediul virtual numit „internet” – Ziua Porților Deschise este în fiecare zi pentru cei care își petrec bună parte din existența lor în acest mediu. Dacă biserica va ști să se reinventeze din punct de vedere al relațiilor, să caute și să găsească oportunitățile de mărturisire a credinței, făcând din fiecare zi o Zi a Porților Deschise, atunci Hristos va lumina și acest nou mediu al existenței noastre, intolerant pe alocuri.

2. Zona Moldovei întâmpină, la nivelul României, sporadic ce-i drept, un nivel de intoleranță mai ridicat în mediul educațional, academic și cel privind raporturile cu biserica majoritară, în mod special în comunitățile mici, cu acces limitat la o comunicare reală cu realitatea lumii de azi. Orice persoană care asistă la încălcarea unor drepturi

trebuie să ia atitudine prin intervenție directă, în măsura în care nu pune viața cuiva în pericol. O viață de rugăciune, sesizarea bisericii de care aparține, a autorităților și participarea la acțiunile comune de reconciliere a părților afectate, alături de alți frați de credință, în măsura competențelor pe care le are o persoană, sunt de asemenea soluții creștine la atitudinile intransigente de discriminare.

3. Pentru Biserica Adventistă, ecumenismul este o mișcare asupra căreia Biblia ne avertizează. Pe termen lung, ecumenismul afectează în mod negativ perspectiva vieții noastre zilnice. Cu toate acestea, Biserica Adventistă și-a asumat un rol de relaționare cu mișcarea ecumenică, asemănător relațiilor credincioșilor de diferite denominațiuni, rol bazat pe respect și demnitate umană.

4. Membrii au un rol crucial în susținerea drepturilor la libertatea de conștiință. Dumnezeu ne oferă acest mandat de a respecta un drept în măsura în care nu încalcă drepturile altcuiva prin cuvintele: „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel.” Dacă ar fi să ținem cont doar de acest îndemn biblic al Domnului Hristos, vom fi conștienți că Dumnezeu este la cârma tuturor lucrurilor și nu putem sta decât de partea credinței care zidește viața de creștin, pentru mântuirea noastră și a celor din jurul nostru. ■

Sergiu-Daniel Macovei, director Departament Libertate Religioasă, Conferința Moldova

1. Încep răspunsul meu prin (re)afirmarea nevoii de a vorbi despre libertate, îngăduință mutuală și deschidere reciprocă, într-o societate democratică. Discursul despre libertate se aseamănă foarte mult cu discursul despre sănătate: trebuie să vorbești de menținerea ei când ești sănătos! La fel, trebuie să vorbim despre libertatea religioasă, trebuie să organizăm evenimente pe acest subiect în acest timp când (încă) putem, cât suntem liberi. Dacă vom trăi vremuri istorice în viitor, când libertatea religioasă va fi suprimată și deci acțiunile specifice vor fi interzise, cei care au auzit prezentarea noastră despre principiile nobile ale libertății religioase pot alege ce și pe cine să susțină în cunoștință de cauză. Toate aceste lucruri în care credem, le putem face ACUM, în libertate. Avem privilegiul și datoria de a iniția evenimente, programe, întâlniri și orice alte activități prin care să promovăm conceptul de libertate religioasă și prin care să creăm o cultură a libertății religioase. Evenimentele de genul Ziua Porților Deschise, pe lângă faptul că sunt foarte eficiente pentru stabilirea bunelor relații ale bisericii locale cu autoritățile proxime, exprimă foarte bine misiunea noastră: aceea de a deschide porți de comunicare, de a arăta prețuirea și mulțumirea, adică de a promova valorile Evangheliei în care credem.

2. Ca minoritate religioasă, așa cum suntem noi, adventiștii, trebuie să fim atenți, vigilenți și să luăm atitudine atunci când, fie în public, fie în particular, se produce abuzul, marginalizarea sau discriminarea pe motiv de convingere religioasă. Motivația este simplă și directă: azi, încălcarea drepturilor unui semen poate însemna începutul nerecunoașterii drepturilor minorităților religioși, fapt ce ne va afecta direct pe noi toți. Însă dincolo de acest aspect pragmatic, nu este drept, nu este corect și nu este divin ca, în materie de conștiință, cineva să fie discriminat și astfel supus la presiunea schimbării convingerilor sau practicilor religioase. Dumnezeu nu face asta cu oamenii și deci nici oamenii nu ar trebui să facă asta între ei. Indiferent de credința religioasă a cuiva, dacă este discriminat din motive religioase, este în interesul și în armonie cu convingerile noastre să reacționăm. Pe de altă parte, dacă personal nu pot fi de acord cu convingerile religioase ale cuiva, pot să prezint argumentele mele, pot iniția un dialog pe teme teologice, pot face alte acțiuni în această direcție, dar în ceea ce privește susținerea dreptului cuiva de a avea, sau a nu avea convingeri religioase, poziția mea și a noastră trebuie să fie inflexibilă: dacă Dumnezeu lasă această libertate, trebuie să o lăsăm și noi, trebuie să milităm și noi pentru

ea și trebuie să sancționăm situațiile de discriminare prin demersuri înțelepte, pline de tact.

3. Mai întâi de toate, trebuie să ne întrebăm ce semnificație oferim expresiei „mișcarea ecumenică”. Lumea din jurul nostru tinde să numească orice interacțiune între culte creștine diferite drept activitate ecumenică. De exemplu, când bisericele minoritare (Biserica Baptistă, Penticostală, Adventistă etc.) și-au văzut drepturile nerespicate în legea cimitirelor și înmormântărilor, pentru a avea o voce mai puternică, și-au unit eforturile, au elaborat împreună o strategie și, astfel, legea cimitirelor și a înmormântărilor aflată în vigoare a oferit soluții pentru credincioșii acestor biserici. Această colaborare este numită de unii ecumenică. Dialogul, parteneriatele comune sunt bine-venite între actori sociali. Astfel de interacțiuni au loc tot timpul între adventiști și alte categorii sociale. Dacă între parteneri se află membrii altor confesiuni religioase, situația descrisă mai sus rămâne aceeași. Dacă însă mișcarea ecumenică presupune recunoașterea unei autorități teologice supreme, care să dicteze ce și cum să creadă credincioșii și astfel să se ajungă la negociere și formularea doctrinelor, sau chiar la pierderea identității

de credință, cu siguranță ca acest aspect nu intră în discursul adventiștilor. Despre mișcarea ecumenică, pe site-ul Conferinței Generale au fost publicate articole ample (vezi articolul „Ecumenical Movement” din 27 iunie 1985, www.adventist.org).

4. În general, guvernul, statul, legiferează relațiile dintre oameni, dintre cetățeni. Însă în ceea ce privește relația omului cu Dumnezeu, nicio guvernare nu are autoritatea de a interfera aici. Dacă totuși anumite aspecte imorale ale relațiilor interumane sunt numite drepturi și libertăți, creștinul are datoria să-și spună punctul de vedere convingător, să încerce să influențeze mentalitatea generală și astfel să educe societatea în general în favoarea modelului creștin de moralitate și interacțiune socială. Dar cel mai mare argument al creștinilor este propriul lor exemplu de moralitate, de absență a ipocriziei, de trăire a beneficiilor vizibile ale unui stil de viață autentic creștin. Doar așa societatea poate să fie influențată eficient și mai ales profund, astfel încât să adopte un mod de viață cât mai apropiat de cel biblic, pentru bunăstarea și fericirea ei. ■

Gabriel Ișvan, director Departament Libertate Religioasă, Conferința Muntenia

1. Din nefericire, nu coexistăm în societăți ideale, motiv pentru care, prin diferite programe de libertate religioasă, se pot promova câteva realități:

În primul rând, astfel de inițiative sunt un moment potrivit pentru introspecție și recunoaștere, ca parte a raportării față de un Dumnezeu care ne-a binecuvântat cu darul libertății, ce ne face umani și ne leagă de valorile eterne.

În al doilea rând, valoarea libertății de conștiință este readusă în fața publicului, devenind astfel un subiect cu valențe colective, nu doar apanajul unui grup redus de susținători ai libertății de conștiință și religie. Libertatea ne privește pe toți și, pentru ea, toți trebuie să ne manifestăm și să milităm atunci când apar derapaje.

Apoi, programele de genul amintit anterior pot corecta anumite opinii exprimate sau neexprimate la nivel individual sau colectiv. Situațiile-limită și provocările arată cine a înțeles și a asimilat conținutul valoros al libertății de conștiință. Iată de ce, aceste programe au și scop educativ, de orientare către valori ce țin de respect reciproc, toleranță și acceptarea celuilalt.

Merită amintit și că astfel de demersuri, în măsura în care sunt realizate, sunt precum jaloanele, care ne arată dacă parcursul nostru este unul sănătos și are un sens corespunzător.

2. Cel care este în postura unui discriminat pe motive de conștiință și religie trebuie să-și cunoască statutul și să fie conștient de propria valoare înaintea lui Dumnezeu. După conștientizarea acestui aspect, persoana care se consideră discriminată, dacă nu și-a rezolvat situația într-o manieră amabilă și creștină în contextul imediat în care

se află, își poate prezenta problema responsabilului de libertate religioasă de la nivelul bisericii locale, după care pastorului local. Acesta din urmă, dacă consideră faptul că problematica este mai complexă, poate cere ajutorul directorului Departamentului Libertate Religioasă din cadrul conferințelor. Este important ca acest demers să se facă într-un timp util, fără întârziere.

Referitor la cel de-al doilea aspect, orice persoană este responsabilă și pentru aproapele său, care are altă religie, care se consideră discriminat și cere ajutor și sfatuire. Ca în oricare alt domeniu, este nevoie însă de conlucrare, de înțelepciune și de o abordare biblică a situației.

3. Creștinii trebuie să cultive relații cordiale cu cei de lângă ei, în ciuda diferențelor cu privire la religie, deoarece aceasta este responsabilitatea lor. Apostolul Iacov amintește faptul că roada neprihănirii este semănată în pace pentru *cei ce fac pace*, iar Isus Hristos, cât timp a fost printre oameni, a socializat cu oameni din culturi și religii diferite, diseminând în experiența de viață a acestora valori și idei care puteau contribui la o realitate socială plină de pace.

În altă ordine de idei, în cadrul mișcării ecumenice, anumite diferențe doctrinare se atenuează în noianul de valori și perspective teologice diverse din interior. Oamenii nu trebuie să creadă în ceva sau să se asocieze în grupuri religioase de dragul unor credințe populare, ci motivați de adevăr și cu dorința de a-l respecta. Din nefericire, ecumenismul sacrifică adevărul de dragul unor relații conjuncturale cu beneficii sociale sau politice imediate. Din aceste

motive, trebuie evitată adeziunea la un curent de gândire ecumenic, care înalță elementul uman și pune în plan secund adevărul biblic al lui Dumnezeu.

4. Credincioșii trebuie să fie conștienți de propria valoare înaintea lui Dumnezeu și să împărtășească și cu alții această viziune. Ei trebuie să-și însușească un set de valori care înnobilează viața personală și relațiile pe plan social. Când, în cadrul unor interacțiuni sociale, creștinul descoperă persoane cu valori și practici nebiblice, atunci el tre-

buie să aibă drept ghid modelul hristic, adică Isus a iubit pe păcătos, dar a mustrat păcatul. În acest demers e nevoie de multă înțelepciune și de o abordare sinceră corespunzătoare. Când te apropii mai mult de lumea lui Dumnezeu, devii mai responsabil față de semenii, dar și mai atent și sensibil față de realitatea păcatului. ■

Petre Daniel Niță, director Departament Libertate Religioasă, Conferința Oltenia

1. Deschiderea societății creează un climat oportun pentru interacțiune și oferă șansa unei cunoașteri reciproce într-o atmosferă de respect. Există elemente de identitate specifică în orice structură administrativă, socială sau religioasă care merită cunoscute, de aceea, pentru ca toleranța să nu devină indiferență sau ignoranță, aceste evenimente sunt chiar necesare. Dincolo de schimbul cultural, relațiile stabilite cu asemenea ocazii creează punți de legătură spre o lume mai puțin atinsă și cunoscută.

2. Libertatea de conștiință este un drept fundamental al omului, nu doar al unei minorități. Ea ar trebui să fie respectată din principiu, indiferent de circumstanțe. Dacă apar asemenea situații, ele vor testa onestitatea noastră și profunzimea înțelegerii libertății de conștiință. Dacă tot e vorba de conștiință, ea ne va dicta să luăm apărarea celor care cred altfel.

3. Biserica Adventistă participă în general ca observator, prin reprezentanții ei, la întâlnirile cu caracter ecumenic, din dorința de a cunoaște și a înțelege mai bine preocupările acestei mișcări. De asemenea, există o des-

chidere spre dialog cu reprezentanții altor biserici și uneori de colaborare pe proiecte sau activități punctuale. Deși dorința de apropiere și de dialog între bisericile creștine poate aduce anumite lucruri pozitive, Biserica Adventistă nu împărtășește în totalitate viziunea mișcării ecumenice, motiv pentru care nu a aderat la această mișcare.

4. În primul rând să înțeleagă particularitățile și universalitatea ei. Apoi să ia poziție de fiecare dată când este încălcată, indiferent de apartenența religioasă a victimei abuzului. Diferența este că libertatea religioasă apără dreptul la închinare al fiecărui individ, conform conștiinței sale, adică mai exact relația intimă cu Dumnezeu a omului și manifestările ei. Limita este dată de faptul că nu orice drept solicitat este legat de închinare, de relația cu Dumnezeu. Cele care privesc alte aspecte nu pot fi considerate probleme de conștiință. ■

Beniamin Anca, director Departament Libertate Religioasă, Conferința Transilvania de Nord

1. Acțiunile menționate au un rol semnificativ în crearea unui dialog important între biserică și reprezentanții diferitor instituții ale administrației publice centrale și locale, precum și dialogul interconfesional. Astfel de evenimente sunt un instrument în vederea promovării valorilor advente în mijlocul comunității și societății în care își desfășoară activitatea. De foarte multe ori, prejudecățile și scepticismul emoțional a fost înlăturat din mintea celor care au participat pentru prima dată la un astfel de eveniment, iar acest lucru a fost benefic pentru ambele părți.

2. Nu este necesar să fii avocat de meserie pentru a lua apărarea unei persoane care este discriminată pe motive de conștiință sau pe orice alt motiv. A lua apărarea unei astfel de persoane înseamnă a lua apărarea unui principiu biblic nescris, și anume liberul-arbitru (libertatea de a alege și de a

crede). Folosindu-ne de căile amiabile și acceptabile social și legal, vom susține această cauză, chiar dacă cel discriminat nu ne împărtășește convingerile.

3. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu este promotorul unei astfel de mișcări la nivel global sau regional. Această mișcare este ținută sub observație de către reprezentanții Bisericii Adventiste, dar aceștia nu sunt membrii acestor organizații. Promovarea dialogului interconfesional se regăsește în agenda comunității advente, dar mișcarea ecumenică are ca scop unificarea confesiunilor creștine, și nu numai, fără să se țină cont de anumite principii și adevăruri biblice. Unitatea creștinilor se poate realiza în spiritul învățăturilor Bibliei și, în special, în spiritul celor descrise de către Mântuitorul Isus Hristos în Evanghelia după Ioan, capitoul 17.

4. Membrii bisericii ar putea promova libertatea de conștiință prin întreținerea unor relații de calitate în mediul în care își desfășoară activitatea. Constituția unui stat stipulează acele libertăți individuale de care beneficiază cetățenii, iar statul este garantul acestor libertăți. Hotarele libertății sunt stabilite în același cadru legal. Un creștin care respectă principiile biblice nu va putea fi promotorul unor drepturi

contrare Bibliei. Dacă lezează libertatea celorlalți, atunci aceste drepturi sunt pe cale să compromită ideea și principiul de libertate. Un creștin nu poate fi promotorul unor drepturi îndoielnice din punct de vedere moral și spiritual. ■

Mihai Miron, director Departament Libertate Religioasă, Conferința Transilvania de Sud

**UNIUNEA DE
CONFERINȚE
DRAGOȘ
MUȘAT**

Cred că acțiunile de tipul Ziua Porților Deschise au un dublu rol: a conștientiza biserica de ceea ce este în afara ei și a ajuta lumea să cunoască ce se întâmplă în interiorul bisericii. Există o atitudine foarte diferită

între felul în care Biblia vede oficialitățile locale și felul în care societatea se raportează la acestea. Cred că este important ca, dincolo de opiniile politice diferite, dincolo de ceea ce credem noi că ar trebui făcut, să nu uităm să le oferim acestora respectul cuvenit și mai ales să mijlocim înaintea lui Dumnezeu pentru persoanele aflate în funcții de conducere, indiferent că vorbim de primărie, de școală, de poliție sau de oricare alte instituții publice. Apoi, întâlnirile acestea sunt ocazii în care astfel de persoane arată preocupările lor pentru subiecte religioase și, în felul acesta, le putem vorbi apoi de speranța și convingerile noastre. Pe de altă parte, nu trebuie să uităm că lumea nu este așa de lipsită de prejudecăți precum pare. A cultiva relații bune și a le menține este o datorie a bisericii. Dumnezeu a încredințat bisericii multe daruri și este important ca societatea să știe ce poate face biserica pentru comunitatea locală, pentru că acesta este câmpul nostru de misiune.

Ellen White spune: „Dacă oamenii ar păzi regula de aur: «Faceți altora ceea ce doriți să vă facă ei vouă», multe dificultăți existente acum ar fi ajustate repede” (Letter 85, 1896). Ar trebui, și cred că de multe ori am reușit să facem asta, să fim recunoscuți nu doar ca apărători ai propriilor drepturi și libertăți, ci și ai libertăților celorlalți. Evident nu putem apăra orice idee și nu ne putem transforma în avocații unor principii contrare Cuvântului lui Dumnezeu, dar niciodată nu ar trebui să manifestăm un comportament indiferent sau lipsit de dragoste. Cred că ar trebui să ne rugăm mai mult și să cerem înțelepciune pentru a ști cum să le venim în ajutor fraților noștri creștini, care sunt dezavantajați ori discriminați din cauza credinței lor. Ar trebui să luptăm pentru a menține în țara noastră un cadru legislativ în care toate cultele religioase să se poată închina liber lui Dumnezeu, iar atunci când mergem la vot, să analizăm proiectele politice și din perspectiva poziției pe care candidații o au pentru subiectul libertății religioase.

Biserica Adventistă nu face parte din mișcarea ecumenică; cred că este cel mai important răspuns. În unele domenii colaborarea cu ceilalți creștini este nu doar lăudabilă, ci și necesară – pentru susținerea anumitor proiecte legislative care țin de domeniul libertății religioase, pentru tipărirea Bibliilor, pentru anumite cauze sociale etc. Această colaborare nu implică renunțarea la principiile noastre distincte, ci dovedește că dragostea lui Dumnezeu ne învață să fim amabili, politicoși și dedicați misiunii. A susține o cauză comună cu o altă confesiune religioasă nu înseamnă ecumenism și probabil că în privința aceasta toate confesiunile religioase din România ar putea să facă mai mult. Implicarea în proiecte sociale, sprijinirea educației, grija pentru cei săraci, intervenții în caz de calamități naturale sunt domenii unde creștinii își pot da mâna pentru a arăta dragostea pe care o propovăduiesc de la amvoane sau altare. De asemenea, Biserica Adventistă participă la dialoguri teologice cu alte culte religioase, dar aceste întâlniri nu au rolul de a negocia punctele de doctrină sau de a le armoniza cu vederile celorlalți, ci au caracter pur informativ – oamenii sunt interesați să vadă ce credem noi și care sunt bazele biblice ale convingerilor noastre.

Cred că primul lucru pe care îl putem face este, așa cum am mai spus, să ne rugăm pentru ceilalți. Apoi să fim foarte atenți ca, prin cuvintele noastre, să nu grăbim persecuția și să nu dăm impresia că noi suntem triști și certăreți. Ar trebui să nu uităm că subiectul principal al predicării noastre este Hristos, și El răstignit. Sunt anumite mișcări sociale sau religioase care vorbesc împotriva unor adevăruri clare ale Cuvântului lui Dumnezeu cu care nu putem fi de acord și pe care nu le putem susține. Să nu uităm însă că Domnul Isus avea lacrimi în ochi atunci când muștra păcatele fariseilor. Chiar și în fața acestor situații, credinciosul ar trebui să arate că are spiritul lui Hristos, că în viața lui dreptatea și dragostea se împletesc după o rețetă cerească. Este datoria noastră să cultivăm relații bune cu toți cei din jurul nostru, așa cum frumos se spune adesea: „Dacă unii oameni nu vor fi mântuiți, dragostea noastră pentru ei să fie paradisul pe care l-au cunoscut chiar și aici pe pământ.” ■

Dragoș Mușat, director Departamente Libertate Religioasă, Relații Publice și Comunicare, Uniunea de Conferințe

„DUMNEZEU NE E SALVARE!”

In ultimul an am realizat cât de binecuvântați sunt copiii lui Dumnezeu când ascultă de El.

Eram medic rezident anestezișt și mă frământam pentru că știam că examenul nostru de specialitate, examen european, era programat mereu într-o zi de Sabat. Mi-era clar că nu mă voi prezenta, dar dacă nu o făceam, știam că nu-l voi putea susține decât peste șase luni și mă întrebam cum mă voi întreține în această perioadă. Eu și familia mea ne-am rugat pentru această problemă și am înaintat mai multe cereri pentru ca examenul să fie stabilit într-o altă zi. Erau slabe șanse să se întâmple acest lucru (știam din experiența anilor trecuți), dar am zis că la Dumnezeu totul e cu putință. La începutul anului trecut, deși am primit un e-mail de la Societatea Europeană de Anestezie și Terapie Intensivă, în care spuneau că încearcă să mă ajute și pe mine, și pe colega mea, dr. Dinu, examenul a fost programat tot sâmbătă.

Binecuvântare? Blestem? N-am știut atunci, dar știam că totul e în mâna Lui. M-am gândit mult în acea perioadă la cei trei prieteni ai lui Daniel, care au fost aruncați în cuptorul cu foc pentru că nu s-au închinat chipului de aur, și îndeosebi am stăruit asupra versetelor 17 și 18 din Daniel 3: „Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și, chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!”

La trei luni după ce calendarul de examene a fost stabilit, prin intervenția fraților Liviu Olteanu și Dragoș Mușat, ni s-a comunicat că vom putea da examenul sâmbătă seara după apusul soarelui. Asta însemna să începem examenul la ora 19:45 și să terminăm la 01:15. Mărturisesc că nu am fost cea mai fericită, știind cât de obositor va fi, dar mi-am zis că Dumnezeu va purta de grijă.

A venit și ziua mult așteptată. La ora 10 începea examenul pentru colegii noștri. Începând cu acea oră, atât eu, cât și dr. Adriana Dinu am „predat” telefoanele și am fost „închise” fiecare în câte o încăpăre și supravegheate până la apusul soarelui, când începeam și noi examenul. Am luat cu mine o carte pe care am găsit-o în biblioteca părinților mei, se numea *Vase alese*. N-aveam idee despre ce se vorbea în carte, dar am găsit răspun-

suri la problema cu care ne confruntam noi – păzirea Sabatului. Un student la medicină, încorporat în armată, a fost mult persecutat pentru că a păzit ziua de odihnă. Pe măsură ce citeam, simțeam că Dumnezeu îmi vorbește mai mult ca niciodată. Versetele din Daniel la care eu mă gândisem de multe ori le regăseam în cartea aceasta. Îl simțeam pe Dumnezeu lângă mine. E tot ce aveam nevoie.

Am dat examenul și, deși nu am avut foarte mult timp la dispoziție să mă pregătesc, deși am dat examenul noaptea, după o zi lungă, l-am promovat cu o notă la care nu îndrăznisem să sper.

Binecuvântările nu s-au terminat aici. Au continuat să se reverse peste mine și încă continuă. Sunt un om binecuvântat!

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a purtat de grijă atât de frumos! Mulțumesc și fraților Liviu Olteanu, Dragoș Mușat și Nelu Burcea. Au fost uneltele pe care Dumnezeu le-a folosit ca să-și arate măreția și puterea.

Poate și tu te confrunți cu nenumărate probleme. Te sfătuiesc să nu cedezi! Mereu există o cale de scăpare la Dumnezeu și, chiar de nu te va scăpa, să nu te închini altcuiva decât Lui! Fii credincios până la moarte și vei primi cununa vieții! ■

Alina Torsin este medic specialist Anestezie și Terapie Intensivă, Timișoara.

**EXAMENUL
CREDINTEI
ALINA
TORSIN**

**„DUMNEZEUL
NOSTRU, CĂRUIA
ÎI SLUJIM, POATE
SĂ NE SCOATĂ DIN
CUPTORUL APRINS
ȘI NE VA SCOATE DIN
MÂNA TA, ÎMPĂRATE.
ȘI, CHIAR DE NU NE
VA SCOATE, SĂ ȘTII,
ÎMPĂRATE, CĂ NU
VOM SLUJI DUMNE-
ZEILOR TĂI ȘI NICI
NU NE VOM ÎNCHINA
CHIPULUI DE AUR PE
CARE L-AI ÎNALȚAT!”
(DANIEL 3:17-18)**

SLABI ÎN CREDINȚĂ VERSUS TARI ÎN CREDINȚĂ

**„ȘI CREDINȚA
ESTE O ÎNCREDE-
RE NECLINTITĂ
ÎN LUCRURILE
NĂDĂJDUITE, O
PUTERNICĂ ÎN-
CREDINȚARE DES-
PRE LUCRURILE
CARE NU SE VĂD.”
(EVREI 11:1)**

În Romani 14:1, întâlnim sintagma „slabi în credință”. În cadrul acestui capitol este interesant de observat că, deși le sunt menționate anumite sensibilități (restricții alimentare, păzirea anumitor zile de sărbătoare), nu ei sunt cei corecți, nu ei sunt cei muștrați. În schimb, apostolul Pavel îi înfruntă direct pe cei „tari”, deși el se identifică cu această categorie în cap. 15:1: „Noi, care suntem tari...” Dar ceea ce critică apostolul la cei din urmă nu este faptul că sunt „tari”, ci faptul că ei își arogă dreptul de a-i judeca pe cei „slabi” în anumite probleme discutabile, în jurul cărora planează „păreri îndoielnice” (vers. 1), subiecte în care doar lui Dumnezeu Îi este permis să judece pe cineva.

Menajamentul manifestat față de cei „slabi în credință” nu înseamnă nicidecum că situația lor spirituală este lăudabilă sau tolerabilă. În alte pasaje, același apostol adresează îndemnul către credincioși: „Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!” (1 Corinteni 16:13 CNS), sau îi laudă pe cei „tari”: „Nu doar că am avea stăpânire peste credința voastră, dar vrem să lucrăm și noi împreună la bucuria voastră, căci stați tari în credință” (2 Corinteni 1:24).

Pentru a înțelege la ce anume se referă cele două calificative antagone – „slabi în credință” și „tari în credință” –, este important să definim înțelesul biblic al noțiunii de credință.

Definiția biblică a credinței

Definiția consacrată, inspirată ne ajută foarte mult în această privință: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1).

Definiția subliniază două aspecte majore ale credinței autentice: „încredere neclintită” și „o puternică

încredințare”. Primul aspect, „încrederea neclintită”, evidențiază rezistența față de atacul din exterior: ea nu poate fi clintită. Al doilea aspect, „o puternică încredințare”, explică secretul acestei rezistențe: tăria certitudinii. Pentru ilustrație, voi folosi imaginea stejarului în bătaia vântului. Arborele stă neclintit în bătaia vântului pentru că rădăcinile sale sunt înfipse adânc în sol. Ramurile din coroana lui stau neclintite, nu doar datorită esenței tari a lemnului de stejar, ci mai ales datorită unei „coroane nevăzute”, ramificația rădăcinilor în sol, ceea ce îi garantează stabilitatea. Specialiștii spun că este posibil ca această „coroană invizibilă”, ramificația rădăcinilor, să o depășească în dimensiuni pe cea vizibilă. Cu cât stejarul este mai bine înfip în sol, cu atât mai bine își poate întinde ramurile și cu atât este mai stabil în bătaia vântului. Tot așa rezistența și extensiile ramurilor credinței la atacurile din afară depind de măsura în care rădăcinile certitudinii sunt înfipse în solul adevărului.

De aceea se poate spune că de fapt credința este o extrapolare a certitudinii: adică o prelungire a cunoscutului în zona necunoscutului. De pildă, copilul crede în promisiunea părintelui, pentru că știe că acesta întotdeauna s-a ținut de cuvânt și pentru că știe că este iubit.

În cuprinsul Bibliei, noțiunea de credință are cel puțin trei înțelesuri majore diferite, dar complementare:

1. capacitatea de a crede, adică însăși capacitatea de a accepta ca fiind adevăr ceea ce nu pot dovedi direct.
2. conținutul credinței: adică ceea ce cred în mod concret cu privire la persoane, fapte, evenimente, teorii, dogme etc.
3. relația dintre cele două de mai sus.

1. Credința – capacitatea de a crede (vasul credinței)

Dacă nu se fac aceste distincții în privința înțelegerii noțiunii „credință” în cadrul Bibliei, rezultatul este că se trag concluzii false, ilogice, se creează confuzie și, în final, este afectată autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu.

De exemplu, ce învață Biblia cu privire la felul în care dobândim credința? Cum și când se primește credința? Este produsul omului sau este o capacitate pe care o primim? Unii răspund la această întrebare referindu-se la declarația apostolului Pavel din Romani 10:17: „Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”

Dacă prin aceasta s-ar înțelege capacitatea de a crede, rezultă că cei care nu au auzit mesajul Evangheliei nu pot avea credință, ceea ce este fals, dacă ne gândim la atâtea păgâni care nu au auzit nimic despre Hristos, și totuși își au credința lor, la care țin cu strășnicie. Totul se schimbă însă dacă, prin această declarație a lui Pavel, înțelegem conținutul ideal al credinței, și nu capacitatea de a crede.

Capacitatea de a crede o primește orice om, nu ca pe un merit, ci este „darul lui Dumnezeu”: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8).

Atât capacitatea de a putea crede, cât și capacitatea de a iubi îi sunt date fiecărui om de la naștere. Ele ne sunt dăruite asemenea unui capital, iar noi hotărâm în ce domenii le investim. Și tocmai de aici rezultă responsabilitatea omului. Ele nu sunt înzestrări dobândite prin educație, ci sunt înnăscute, dar sunt asemenea unui vas gol. Umplerea treptată a vasului și conținutul său depind de alegerea fiecăruia. Desigur, există factori foarte puternici care au gradul lor de influență: mediul cultural, educația de care are parte cineva, dar în final totul depinde de decizia proprie a fiecăruia. Unii umplu vasul credinței cu budism, alții cu islamism, alții cu evoluționism, alții cu catolicism, luteranism, adventism etc., sau un amestec de elemente.

De aceea, afirmația unora că ei nu pot să creadă este nefondată. Fără să-și dea seama, ei se referă de fapt la conținutul credinței, nu la capacitatea propriu-zisă de a crede. Fără credință, înțelegând prin aceasta capacitatea de a crede, viața este imposibilă. Dacă nu i-ar crede deloc pe părinți, pe profesori cu privire la lucrurile pe care nu le pot dovedi imediat, dacă nu ar crede în tratamentul medicului, în valoarea terapeutică a medicamentelor, în mersul trenurilor, în capacitatea pilotului care conduce avionul în care se află (pe care nu-l cunosc și nu-l văd) ș.a.m.d., viața lor va deveni un calvar insuportabil și chiar o imposibilitate.

Biblia declară că chiar și demonii cred: „Și dracii cred... și se înfioară!” (Iacov 2:19). Ei dețin capacitatea de a crede, dar conținutul credinței lor este viciat.

Tocmai pentru că înzestrarea cu capacitatea de a crede depinde exclusiv de Dumnezeu și este dăruită fiecărei ființe inteligente, de aceea Biblia se ocupă cel mai puțin de acest înțeles al credinței. În schimb, abundă în privința ultimelor două înțelesuri.

2. Conținutul credinței (cu ce umpli vasul?)

În privința conținutului credinței sub aspect religios, adică ceea ce credem, distingem:

- » credința în persoane și
- » credința în teorii, dogme etc.

În ceea ce privește încrederea în persoane, Stephen Covey a scris o carte interesantă devenită bestseller: *The Speed of Trust* (Viteza încrederii). El arată că încrederea este o valoare cu beneficii colosale, dar este neglijată. Acolo unde este exercitată încrederea, lucrurile merg mult mai repede și totul costă mult mai puțin. Exemplul cel mai elocvent, scrie el, este consecința evenimentului din 11 septembrie 2001 din New York. De când s-a pierdut încrederea în oameni, imbarcarea în avioane durează mult mai mult timp și este mult mai costisitoare. Acolo unde nu este încredere sunt necesare discuții lungi și fiecare cuvânt este cântărit. Însă acolo unde există încredere sunt necesare puține cuvinte și chiar ceea ce nu s-a spus bine este înțeles în mod pozitiv. El arată că încrederea în persoane trebuie să țină seama de două componente: caracterul persoanei și competența persoanei. Niciuna nu este suficientă fără cealaltă. Degeaba are cineva un caracter ireproșabil, dacă nu este competent. De asemenea, o persoană competentă, dar lipsită de caracter, nu este vrednică de încredere.

Ținând seama de aceste observații, ne dăm seama de ce ne învață Biblia să manifestăm prudență maximă în a ne încrede în oameni și ne îndeamnă să avem încredere totală în Dumnezeu: caracterul Său este ireproșabil, iar competențele Sale, indiscutabile. „Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine” (Ioan 14:1).

Domnul Isus, care este Adevărul („Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”, Ioan 14:6) a declarat: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17 CNS). Din această sursă se pot umple anumite goluri în înțelegerea anterioară, dar de multe ori se impune golirea vasului ca să facă loc acestor descoperiri noi, pentru că trebuie așezate în locul concepțiilor eronate. Altfel, din păcate, conținutul va deveni un amalgam

CREDINȚA ÎN ROMANI 14
EMILIAN NICULESCU

„PRIMIȚI BINE PE CEL SLAB ÎN CREDINȚĂ ȘI NU VĂ APUCAȚI LA VORBĂ ASUPRA PĂRERILOR ÎNDOIELNICE... NOI, CARE SUNTEM TARI...”
(ROMANI 14:1; 15:1)

DEȘI ÎN „VASUL
CREDINȚEI FEMEII
SIRO-FENICIE” ERAU
DOAR FIRIMITURI
CĂZUTE DE PE
MESELE BOGATE
ALE COPIILOR
LUI ISRAEL, EA
LE PREȚUIA, IAR
SUTAȘUL ROMAN
A PRIMIT CALIFICATIVUL
MAXIM,
CONVINS FIIND
CĂ UN SINGUR
CUVÂNT AL DOMNULUI
ISUS ESTE SUFICIENT
PENTRU VINDECAREA
ROBULUI SĂU.

confuz de adevăruri și de erezii. Tocmai de aceea, privind umplerea „vasului” credinței, Biblia are câteva recomandări importante. Cu privire la Biblie, trebuie să acceptăm totul. Domnul Isus a dezvăluit și a muștră o carență majoră chiar și la ucenicii Săi: „Atunci Isus le-a zis: «O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii!»” (Luca 24:25 CNS).

Însă în privința altor surse, Biblia recomandă: „Ci cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun. Feriți-vă de orice se pare rău” (1 Tesaloniceni 5:21,22 CNS).

Pentru a selecta doar ceea ce este bun, ni se oferă un sistem complet de filtre: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească” (Filipeni 4:8 CNS).

Ceea ce se obține ca rezultat al unei asemenea filtrări este o esență de o valoare ireproșabilă, cât și un combustibil sufletesc care rezistă la cele mai joase temperaturi: „Credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna” (Iuda 3) este tot o referire la conținutul credinței, adică la adevărul revelat de Dumnezeu, care a format obiectul credinței sfinților din toate timpurile.

În același sens, apostolul Pavel declară: „Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez” (Efeseni 4:5 CNS). Unicitatea la care se referă Sfânta Scriptură este în mod evident cu privire la conținutul autentic al credinței, unicul acceptat de Cer. Pentru că, după cum religiile lumii menționează o mulțime de „domni”, de zei, dar există doar un singur Dumnezeu adevărat, tot așa, dintre miile de credințe, în privința conținutului lor, doar una este autentică: cea care acceptă adevărul revelat de Dumnezeu. Unicitatea și imuabilitatea credinței își au obârșia și motivația în caracterul lui Dumnezeu, „în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1:17 CNS).

Totuși, cele mai numeroase versete sunt cu referire la cel de-al treilea înțeles al credinței, pentru că este oarecum cel mai relevant:

3. Credința, ca relație între capacitatea de a crede (vasul) și conținutul credinței

Cel de-al treilea înțeles se referă la relația dintre primele două de mai sus: relația dintre vasul credinței și conținutul credinței. Cu alte cuvinte, cât de mult sunt convinși și modelați de adevărul cunoscut de mine cu privire la Dumnezeu și Cuvântul Său. Cât de mult țin la aceste convingeri și cât de

mult îmi influențează gândirea, vorbirea, deciziile și, în final, faptele, adică tot comportamentul.

Tocmai de aceea, concluzia finală a capitolului stabilește principiul: „Tot ce nu vine din încredințare, este păcat” (Romani 14:23). Termenul din originalul grecesc tradus de Cornilescu prin „încredințare” este *pistis*, ceea ce înseamnă convingerea sau certitudinea cu privire la adevărul despre un lucru oarecare.

Aționarea fără încredințare face ca ea să fie lipsită de autenticitate; conduce la formalism, la ipocrizie, care sunt păcate condamnate de Biblie. Este cazul unei plante fără rădăcini, care, chiar dacă este înfiptă în pământ, se va ofili curând și va fi doborâtă de prima rafală de vânt.

Conform acestui aspect al credinței, apar în Biblie calificativele: „credință mare” (femeia siro-feniciană) sau calificativul „puțin credincioșilor”, adresat ucenicilor. Observăm că acest înțeles al credinței nu pune în discuție mărimea volumului credinței, adică al conținutului credinței, ci cât de puternic este încredințat cineva chiar și de puținul care este în vasul credinței sale. Deși în „vasul credinței femeii siro-feniciene” erau doar firimituri căzute de pe mesele bogate ale copiilor lui Israel, ea le prețuia și ținea cu strășnicie la ele, mai mult decât țineau evreei la belșugul de pâine de pe mesele lor. Iar cel care a primit calificativul maxim este sutașul roman, care era convins că un singur cuvânt al Domnului Isus este suficient pentru vindecarea robului său.

Tot la acest aspect al credinței se referă și expresiile „slab în credință” și „tare în credință”. La cei „slabi”, vasul credinței este într-o poziție foarte labilă, se varsă foarte ușor, se răstoarnă ușor. Ei nu fac distincție dintre principiu și metodă, ei gândesc doar în termenii categorici de „e voie” sau „nu este voie”, iar credința lor este mai degrabă o sumă de interdicții. Ei nu sesizează nuanțele. Ei sunt asemenea bolnavilor de daltonism: nu văd decât în alb și negru. E suficient să observe la cineva un comportament care nu corespunde standardelor lor (și nu este vorba de păcate condamnabile, ci problemele care provoacă păreri în doielnice), și numaidecât ei se poticnesc, iar vasul credinței lor se răstoarnă.

De aceea, sfatul apostolului este ca cei „tari” să aibă în vedere aceste sensibilități ale celor „slabi” și să nu dea ocazii să se poticnească. A-i determina pe aceștia să acționeze contrar convingerilor lor înseamnă a-i face să păcătuiască, deoarece și-ar încălca conștiința. Trebuie să li se dea răgazul necesar să ajungă la convingeri solide, rezonabile, la o maturitate în gândire. ■

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

PAȘI MARI SPRE UNIREA BISERICILOR

În ziua de 31 octombrie 2017, a avut loc un program religios special în Catedrala Anglicană Westminster Abbey, din Londra. Biserica Anglicană a aderat la acordul cu privire la îndreptățirea prin credință, semnat anterior deopotrivă de luterani, catolici, metodști și reformați.

Istoric

31 octombrie 1517. Exact cu 500 de ani în urmă, subiectul acesta a constituit miezul protestului lui Martin Luther, Germania. În cadrul celor 95 de teze afișate la Wittenberg, Luther accentua principiul teologic conform căruia omul poate fi împăcat cu Dumnezeu doar prin credință, nu prin fapte bune, penitențe sau cumpărare de indulgențe.

1545–1963, Conciliul din Trent condamnă doctrina protestantă.

1962–1965, Conciliul Vatican II deschide ușa Bisericii Catolice spre ecumenism.

În 31 octombrie 1999, Augsburg, Germania s-a semnat de către catolici și luterani Declarația comună cu privire la Justificarea prin Credință.¹

În iulie 2006, Consiliul Metodist Mondial a aderat la acest acord teologic.

În iulie 2017, Alianța Mondială a Bisericilor Reformate a semnat acest document cu privire la neprihănirea prin credință.

În 31 octombrie 2017, Biserica Anglicană a ratificat documentul JDDJ, prin înmânarea rezoluției anglicane secretarului general al Federației Mondiale Luterane, Martin Junge, și secretarului Consiliului Pontifical pentru Promovarea Unității Creștine, Brian Farrell. Decizia aderării la această Declarație Comună a fost înmănată de către Arhiepiscopul de Canterbury, Justin Welby în prezența secretarului general al Consiliului Mondial Metodist, și al secretarului general al Alianței Mondiale a Bisericilor Reformate.

Declarații oficiale

„Când Federația Mondială Luterană și Biserica Catolică au semnat Declarația Comună cu privire la Justificarea prin Credință în 1999, ați desființat problema fundamentală teologică din 1517, într-un moment istoric decisiv pentru toate bisericile care sunt în căutarea unității și a împăcării.” (Arhiepiscopul de Canterbury, Justin Welby)

„Prezentarea publică exact în Ziua Reformațiunii a rezoluției Consiliului Consultativ Anglican de a adera la Declarația semnată deja de patru mari biserici a fost un pas important în călătoria noastră către unirea bisericilor.” (Martin Junge, lider luteran)

„Deși inițial a fost o declarație bilaterală, între luterani și catolici, faptul că toate bisericile istorice din Vest împărtășesc acum aceeași înțelegere cu privire la justificare este o cale minunată de a marca aniversarea reformațiunii. Ceea ce ne despărțea, acum de fapt ne unește.” (Kai-samari Hintikka, adjunctul secretarului general al Federației Luterane)

„Convergența asupra acestui punct îi aduce pe creștinii luterani, catolici, metodști, reformați și anglicani într-o etapă mai înaintată a unității, pe drumul spre împăcarea deplină a bisericilor, așa cum Domnul dorește.” (episcopul Brian Farrell, reprezentantul Romei)

„Vom găsi noi putere și har doar la Dumnezeu pentru a fi o binecuvântare unită în fața lumii, în așa fel încât mărturia unității noastre în diversitate să învingă temerile pe care le avem unii față de alții? Ne vom putea însuși iar cu încredere speranța că Dumnezeu, care nu-și abandonează niciodată biserica, ne va reforma din nou, pentru ca lumea să vadă că Isus Hristos a venit de la Tatăl?”² (Justin Welby, arhiepiscopul anglican)

Președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Ted Wilson, a făcut referire la evenimentul acesta într-un mesaj adresat liderilor bisericii: „Acesta este în mod cert un semn al timpurilor finale, arătând către evenimentele studiate din Scripturi. Trăim finalul degetelor statuii din Daniel 2. Următorul eveniment mareț este revenirea Mântuitorului. Ce timp deosebit în care să fim vii pentru Hristos și să ne concentrăm pe misiunea bisericii de a-L proclama pe El și solia celor trei îngeri, care ne-a fost dată de Domnul Însuși!”³

„Când protestantismul va întinde mâna de-a curmezișul prăpastiei ca să apuce mâna puterii romane [...], atunci vom putea ști că sfârșitul este aproape.”⁴ ■

Cristian Trenchea este pastor în Conferința Moldova.

**REFORMĂ PRIN
ECUMENISM?
CRISTIAN
TRENCHIA**

„AICI ESTE RĂBDA-
REA SFINȚILOR, CARE
PĂZESC PORUNCILE
LUI DUMNEZEU ȘI
CREȘTINĂ LUI ISUS.
[...] APOI M-AM UITAT
ȘI IATĂ UN NOR ALB; ȘI
PE NOR ȘEDEA CINEVA
CARE SEMĂNA CU UN
FIU AL OMULUI.”
(APOCALIPSA 14:12,14)

¹ Joint Declaration on the Doctrine of Justification-JDDJ

² Anglican Communion News Service.

³ Ministry, decembrie 2017, p. 5.

⁴ Mărturie, vol. 5, p. 451 în original.

CĂSĂTORIA ȘI VEACUL VIITOR

Scriptura vorbește foarte puțin despre cum vor fi căsătoria și familia în veacul viitor. Informații despre acest subiect găsim în dialogul dintre Domnul Isus și saducheii în Marcu 12:18-27; Matei 22:23-32; Luca 20:27-40.

Cuvintele Domnului Isus: „După ce vor învia din morți nici nu se vor însura și nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii în ceruri” (Marcu 12:25) reprezintă una dintre afirmațiile provocatoare. Stephen Ray¹, scriitor creștin, povestește pe blogul său motivația pentru care abordează acest text din Marcu 12:25. După ce tatăl său a murit, mama lui a fost foarte descurajată din pricina acestui text. Gândul că nu va mai fi căsătorită cu soțul ei iubit îi provoca un mare disconfort psihic și emoțional.

Similar acestui caz, mulți s-ar putea regăsi în ipostaza de anxietate atunci când se gândesc la partenerul decedat și la relația cu acesta după înviere. Despre ce este vorba în Marcu 12:25? Va abolii Domnul Isus căsătoria, o instituție de dinaintea căderii în păcat, pe care o susține în alte ocazii? (Matei 5:27-32; 19:1-12). Putem afirma cu certitudine pe baza acestei declarații a Domnului Isus că nu vor mai exista căsătorii în Cer? (Matei 22:30; Marcu 12:25; Luca 20:35).

Variante de răspuns sugerate în literatura de specialitate

O interpretare, care se găsește încă de la Augustin, sugerează că înțelesul afirmației lui Isus este că reproducerea rasei umane nu mai este necesară în condițiile în care nu mai există moarte. În acest sens, așa cum numărul îngerilor este complet și fix, la fel va fi și cu copiii lui Dumnezeu la înviere.²

O altă interpretare consideră că Dumnezeu are puterea să învie, dar și puterea să schimbe trupul, căsătoria încetând să fie o funcție a lui.³

Tertulian afirma că niciun aspect carnal al căsătoriei nu este promis în ziua învierii și că nu va exista nicio dilemă datorată geloziei sexuale a vreunui dintre cei șapte soți ai femeii, pentru că trupurile lor vor fi sanctificate precum cele ale îngerilor.⁴

O ultimă interpretare este aceea că evanghelistul vorbește despre invulnerabilitatea în fața morții în viața de apoi. În acest sens, el este de părere că nu mai este nevoie să se facă demersuri pentru a ridica urmași, deoarece nu mai este nevoie ca numele familiei să fie perpetuat.⁵

Intentția saducheilor

Contextul literar proxim ne ajută să înțelegem că fariseii și saducheii făcuseră front comun pen-

tru a-L discredita pe Domnul Isus și pentru a-L determina să facă declarații pe care ei ar fi putut să le speculeze pentru a-L acuza.

Întrebarea saducheilor are ca sursă textul din Deuteronomul 25:5,6. Acesta vorbește despre legea leviratului, care prin natura ei crea căsătorii succesive, multiple, ceea ce presupunea ca la înviere aceste căsătorii să devină simultan valabile. Întrebarea saducheilor era: „Dacă Scriptura învață respectarea legii leviratului și totodată și învierea, nu există o inconsecvență?”⁶

Acest caz care implică șapte căsătorii succesive apare și în apocrifa Tobit, unde ideea leviratului este prezentă (Tobit 3:8; 6:9–12; 7:12f.), fapt care ne sugerează că era o temă populară din folclor, pe care saducheii încercau s-o folosească în interes propriu.⁷

„La înviere a cui soție va fi?”

Această întrebare-puzzle a saducheilor era menită să discrediteze învățătura despre înviere, reducând-o la absurd.⁸ Așadar, scopul Domnului Hristos atunci când a răspuns a fost acela de a-i reduce la tăcere pe iscoditori și de a le demasca nepriceperea în domeniul Scripturii. „Nu cunoașteți Scriptura”, este reproșul Mântuitorului adresat saducheilor, „nici puterea lui Dumnezeu”. Însă întrebarea este: unde în Scriptură ni se spune că în Cer nu vor mai fi căsătorii? Când Domnul Isus le reproșează că nu cunosc Scriptura, le și citează punctual ce anume nu cunosc din Scriptură. Iar pasajul pe care saducheii nu-l (re)cunoșteau se găsea în Exodul 3:6, acolo unde Dumnezeu Se recomanda pe Sine ca fiind Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov. Mântuitorul a interpretat această descriere a lui Dumnezeu ca însemnând că El nu este un Dumnezeu al morților, ci Dumnezeu al celor vii (Marcu 12:27). Astfel, în Exodul 3:6, Domnul Isus vede o garanție a învierii.⁹ Al doilea reproș este „nu cunoașteți puterea lui Dumnezeu”. A nu crede în înviere înseamnă a-L limita pe Dumnezeu, a-L declara neputincios în fața morții.

Perspectiva lui Luca pare să aducă un plus de claritate: „Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită, dar cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, pentru că nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii” (Luca 20:34).

În textul din Luca, asemănarea cu îngerii nu pare să implice asexualitate, ci nemurire. Acest lucru este susținut de faptul că incidentul se încheie cu afirmația unor cărturari (probabil farisei, care

credeau în nemurire și înviere): „Învățătorule, bine ai zis” (Luca 20: 39).¹⁰

Intenția Domnului Hristos nu a fost să răspundă întrebării: „Va mai fi căsătorie în ceruri sau nu?” Domnul Hristos a vrut să clarifice ideea că în cer nu va mai exista moarte și, din această pricină, la înviere, nu va mai exista legea leviratului. În lumina contextului întâmplării, expresia „nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita”, nu trebuie înțeleasă în sens absolut, ci în contextul leviratului. Astfel se pare că Domnul Isus declară că oamenii nu se vor mai însura și nu se vor mai căsători a doua oară, pentru că nici nu vor mai muri.

Reflecții finale

Cunoscând doar în parte ordinea lucrurilor viitoare cu privire la căsătorie și familie, se pot afirma următoarele: (1) În ceea ce privește răspunsul la întrebarea: „Vor mai exista căsătorii în Cer?”, Ellen White declară că tăcerea este elocventă; (2) În ce privește procrearea, Ellen White (ca și alți autori) nu crede că va mai exista în Cer.¹¹ (3) Relațiile dintre soț-soție nu vor fi uitate, ci partenerii se vor recunoaște unii pe ceilalți, așa cum ucenicii i-au recunoscut pe Moise și pe Ilie pe Muntele Schimbării la Față, și pe Domnul Isus după înviere. (4) Scriptura nu susține ideea că familiile întemeiate în veacul acesta ar fi desființate în veacul viitor. (5) Nu avem motive să ne temem gândindu-ne la cele viitoare (1 Corinteni 2:9; 13:9-12). ■

Abel Daniel Noață este student anul III la Teologie Pastorală, Universitatea Adventus.

¹ <http://www.catholicconvert.com/blog/2017/02/14/marriage-in-heaven-will-we-know-and-love-our-spouses-in-heaven>.

² R.C.H. Lenski, *The Interpretation of St. Mark's Gospel* (Minneapolis, MN: Augsburg, 1964), 530.

³ Ezra Palmer Gould, *A Critical and Exegetical Commentary on the Gospel According to St. Mark* (New York: C. Scribner's sons, 1922), 229.

⁴ Thomas C. Oden and Christopher A. Hall, *Mark, Ancient Christian Commentary on Scripture NT 2* (Downers Grove, IL: InterVarsity, 2005), 171.

⁵ John Nolland, *Luke 18:35-24:53*, Word Biblical Commentary, 35C (Dallas, TX: Word, 2002), 965–966.

⁶ Gould, *Gospel According to St. Mark*, 228.

⁷ I. Howard Marshall, *The Gospel of Luke: A Commentary on the Greek Text*, The New International Greek Testament Commentary (Exeter: Paternoster, 1978), 739–740.

⁸ Gould, *Gospel According to St. Mark*, 228.

⁹ Marshall, *Gospel of Luke*, 742.

¹⁰ *Ibid.*, 743.

¹¹ Ellen G. White, *Maranatha* (București: Alege viața, 1998), 370.

**„DUPĂ CE VOR ÎNVIA
DIN MORȚI NICI NU
SE VOR ÎNSURA, NICI
NU SE VOR MĂRITA,
CI VOR FI CA ÎNGERII ÎN
CERURI.” (MARCU 12:25)**

SPIRITUALITATEA BIBLICĂ ÎN RELAȚIA SEXUAL-CONJUGALĂ: AGAPE SAU/ȘI EROS?

În numărul precedent al revistei am convenit că revelația divină din Scriptură recunoaște darul divin al atracției și al dragostei marital-sexuale ca fiind nu doar aprobat (Efeseni 5:28; cf. 1 Corinteni 7:4-5; cf. Evrei 13:4), ci chiar trezit de Dumnezeu Trinitar al Scripturilor (Cântarea cântărilor 8:6). O asemenea dragoste sexuală și o asemenea stare libidinală sunt numite *agape* în cartea Cântarea cântărilor (2:7; 3:5; 8:4-6; LXX), pe când în cartea Proverbelor aparent aceeași stare emoțională este numită *erôs* (7:18; LXX). De ce există o deosebire atât de tranșant subliniată între stări emotive aparent similare? Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să trecem la tratarea unei tematici care va debuta cu prezentarea învățaturii Bibliei despre om. Apoi vom supune atenției noastre relația sexual-maritală a omului binitar din cartea Cântarea cântărilor.

Perspectiva integralistă a omului

Concepția ebraică despre om, spre deosebire de cea greacă¹, este una holistică (integralistă). Omul este un compozit indivizibil de materie și suflare de viață, numit „suflet viu” (Geneza 2:7). În acest context biblic, cuvântul „suflet” are conotația clară de „persoană” (vezi Geneza 2:7; cf. 1 Petru 3:20). Natura „umană” a sexualității, așa după cum am văzut în numerele precedente ale revistei, constă în implicarea întregii „persoane”. Aceasta înseamnă investirea întregului „suflet” în parteneriatul sexual. *Erôs*-ul însă nu este interesat de „suflet”, de întreaga persoană psihosomatică. Acest fapt este în detrimentul omului ca persoană.

La nivelul alegerii partenerului, *erôs* este un sentiment intens și o stare afectivă care motivează căutarea satisfacerii dorinței sexuale prin intermediul unui partener sexual. Datorită acestui fapt, el ne limitează în căutarea noastră la un concept reduționist al persoanei. *Erôs* percepe ființa de alături doar în termeni funcționali, fiind cea care prezintă „parametrii” biológico-fizici adecvați și de dorit din punctul de vedere al experienței erotice.

Pericolul *erôs*-ului constă, deci, în faptul că mă face să interpretez și să tratez persoana fără să o văd în relația ei cu Dumnezeu, o relație din care ea își obține demnitatea umană. Dacă sunt insensibil din cauza *erôs*-ului în fața acestei dimensiuni personale existențiale, atunci pot atribui persoanei doar o demnitate parțială, proporțională cu „importanța” ei „pentru mine”.² Este adevărat că „importanța” aceasta poate fi mai mare decât importanța exclusiv funcțională a „serviciilor” sexuale prestate de persoana respectivă. Însă limitarea perspectivei și a orizontului meu de către *erôs* mă face să nu pot vedea „importanța” ei sau a lui „pentru Dumnezeu” (Isaia 43:4). Acest fapt va modela atitudinea și comportamentul meu sexual față de partener. De ce?

Fiindcă „importanța pentru mine” poate să scadă odată cu pierderea parțială sau totală a funcțiunilor biológico-fizice ale persoanei respective, o pierdere cauzată de diferite circumstanțe personale, boală, accident sau vârstă. Or, scăderea „importanței pentru mine” a partenerului nu este doar o problemă fiziologică și nici în exclusivitate etică. Ea este una preponderent spirituală, fiindcă se definește motivațional. Scăderea importanței pentru mine a partenerului trebuie judecată din perspectiva motivației din spatele atitudinii și al comportamentului meu. Orice motivație invocată s-ar dovedi străină de cea pe care am identificat-o ca parte integrantă a definiției spiritualității pe care o folosim în acest studiu. Pierderea interesului meu față de partenerul de căsătorie nu se poate motiva printr-o spiritualitate trinitariană. Această spiritualitate se manifestă într-un mod de viață care slujește onoarea/slava lui Dumnezeu, prin a cărui dragoste promovez binele veșnic și temporar al partenerului meu conjugal.³

Rămâne deci o singură alternativă pentru menținerea, în cursul întregii vieți, a unui parteneriat marital „foarte bun” (Geneza 1:31), și anume dragostea trinitariană, *agapē* (Galateni 5:22). Caracterul constant al credincioșiei mele față de logodnic[ă] sau de partenerul conjugal

este deci dat de *agapē*, și nu de *erōs*. De ce este așa – va trebui să fie temeinic argumentat pe baza evidențelor biblice și teologice.

Dragostea trinitariană în experiența conjugală a Cântării cântărilor

Trinitatea relațională prin *natura ei esențială* este dragoste, după cum reiese din definiția dată în 1 Ioan 4:8,16: „Dumnezeu este dragoste” (*agapē*). În privința omului, dragostea agapică este darul trinitarian al Spiritului Sfânt (Galateni 5:22; cf. Romani 5:5). De aici conceptul de „dragoste spirituală”. Termenul „spiritual” din sintagma anterioară ar putea fi ambiguu fără precizarea că el nu denotă un caracter contemplativ sau ezoteric al dragostei pe care o califică. Dimpotrivă, dragostea aceasta apare în cartea Cântarea cântărilor ca fiind „flacăra” atracției sexuale, maritale, aprinse de Înșuși *Iahweh* (2:7; 3:5; 8:4-7)⁴ în ființa celor doi tineri, de sex opus. Acest fapt este incontestabil accentuat în dialogurile celor două personaje principale ale acestei poezii lirice. Dialogurile culminează în versetul 6 al capitolului 8. În poezie, termenul care denotă dragostea conjugală, sexuală, este *agapē* (2:7; 3:5; 8:4-7), în loc de *erōs*. Acest fapt este de remarcat mai cu seamă în contextul atmosferei intens erotice a poeziei. Erotismul acesta însă este calificat tocmai prin evitarea termenului care are conotații clar lascive în Proverbele capitolul 7, după cum am văzut în numărul precedent al revistei. În analiza pe care o facem în secțiunea care urmează, vom folosi termenul *erōs* fără conotația de „lasciv”, ci în sens de „atracție sau dorință sexuală” între soț și soție.

Spiritualitatea sexualității umane

Dragostea agapică,⁵ fiind „trezită” în noi de Dumnezeu (Cântarea 2:7; 3:5; 8:4-7), înseamnă dragoste spirituală. Prezența ei îi conferă *erōs*-ului un echilibru care se manifestă în dorința după „părtășie” sau „comuniune” psihosomatică, în care ființa umană se implică folosindu-și totalitatea persoanei sale. Prezența dragostei agapice face ca părtășia sexuală să fie un act spiritual. Când experimentăm dorința sexuală, acel simțământ „dulce” de atracție erotică, devenim conștienți că vrem o părtășie sexuală cu partenerul de căsătorie. Dar sub influența dragostei (*agapē*), dorința erotică este făcută să vadă o persoană în partener, și nu orice persoană, ci una care este importantă pentru Dumnezeu (1 Petru 1:18-19).

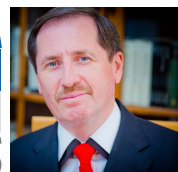
Cum am mai accentuat în această serie de articole, doar „persoanele” sunt „suflete” și au „su-

flet” („duh”, în traducerea Cornilescu) în corpul lor (Romani 8:16; 1 Corinteni 2:11). Acest suflet se află într-o unitate indivizibilă cu trupul, astfel constituind ceea ce noi numim „persoană umană”, cu sexualitate diferențiată în masculin și feminin. Sexul va avea caracter „personal” și „uman” doar atunci când cei doi doresc o părtășie și o comuniune psihosomatică, trup și suflet. O asemenea părtășie este mai mult decât unirea trupurilor. Ea va fi cu precădere o comuniune a sufletelor celor doi – a întregii *ființe* și *personalități*. Acest fapt se atestă prin limbajul artistic al poeziei ebraice Cântarea cântărilor, în care „grădina” denotă întreaga ființă a soției, iar verbul „a intra” este metafora intimității sexuale (vezi Geneza 12:6; 29:23,30; 30:4,16; 38:2,16; Deuteronomul 22:14; Judecătorii 16:1). Cel care „intră” în „grădină” este soțul, care se implică deplin – trup și suflet – în actul „intrării” în „grădină” (Cântarea 4:12; cf. 4:16c).

Așa se explică faptul că, în timpul intimității sexuale, cei doi realizează că are loc ceva neobișnuit, și anume că sufletele lor s-au contopit în timpul părtășiei trupurilor lor. Amintim din nou că aici noțiunea de „suflet” denotă acea realitate umană în care totalitatea persoanei – ca minte și trup – se definește pe deplin. În clipa aceea a „intrării”, bărbatul ajunge la convingerea că își iubește soția ca pe „sine însuși”, ca pe sufletul propriu, iar femeia, de asemenea (Efeseni 5:28,33a). Această experiență a spiritualității sexualității maritale se definește cel mai adecvat prin sintagma biblică trinitariană „tu ești în mine și eu în tine” (Ioan 17:21).

Motivul pentru care o putem numi „spiritualitate” necesită o ultimă clarificare. Conștiența că celălalt este iubit ca propriul suflet vine doar în urma interpenetrării reciproce a sufletelor celor doi soți care se împărtășesc sexual. Or, interpenetrarea sufletelor poate avea loc doar pe baza dragostei speciale a Duhului Sfânt (Galateni 5:22): „Roada Duhului este dragostea” (*agapē*). Așadar, prezența Spiritului Sfânt în experiența sexuală a partenerilor îi conferă sexualității umane spiritualitatea ei.⁶ Dincolo de trupurile celor doi, unirea interpenetrativă a sufletelor lor în forma unei părtășii și unei comuniuni spirituale face să putem vorbi de actul sexual ca fiind „spiritual”. Actul este ocazia în care *erōs*, fiind integrat în *agapē*, o motivează romantic pe aceasta din urmă. Iar cea din urmă

**SPIRITUALITATEA
SEXUALITĂȚII
ZOLTAN
SZALLOS**

**AGAPĚ MĂ FACE SĂ NU UIT
FAPTUL CĂ PARTENERUL
DE CĂSĂTORIE, CHIAR CU
PIERDEREA SAU SCĂDEREA
FUNCTIUNILOR BIO-
LOGICO-FIZICE, RĂMÂNE
ÎNTOTDEAUNA EXTREM DE
IMPORTANT ȘI „DE PREȚ”
PENTRU DUMNEZEUL
TRINITARIAN.**

il echilibrează pe primul, dându-i permanență în exercitarea fidelității conjugale chiar și atunci când circumstanțele personale ale unuia dintre soți devin adverse, neprielnice actului sexual.

Împlinire în sexul bazat pe dragostea spirituală, trinitariană

Plăcerea sexuală se experimentează ca „dorință” (*libido*) (Cântarea 7:10) și ca „împlinire” (orgasmică) (Cântarea 4:16c; 5:1). Ele au menirea și capacitatea să ducă trăirea părtășiei celor doi la noi profunzimi, necunoscute de cei care se angajează în sex casual și ilicit. Dar ambele experiențe – cea a dorinței sexuale și cea a împlinirii orgasmice – fiind înrădăcinate în *erôs* ne dau doar experiențe tranziente de maximă euforie, după care ele dispar repede. Nu au durată și nici continuitate. Ele au doar clipa și momentul.

Experiența sexului casual și ilicit din cartea Proverbele capitolul 7 (6-23) se află într-un contrast izbitor cu experiența sexuală din cartea Cântarea cântărilor. Caracterul efemer (trecător) al *erôs*-ului este scos în evidență în Proverbele. Tranzientul se manifestă în apariția apatiei după experimentarea plăcerii, a depresiei după euforie, a repulsiei după atracție și a dezgustului după orgasm (2 Samuel 13:14-19, cf. Proverbele 6:32,33). Dorinței sexuale îi lipsește deci durabilitatea sau permanența. Iar relația stabilită pe *libido* depinde de funcțiuni biologice sau hormonale de scurtă

durată. Aceste funcțiuni hormonale au o prezență și un efect variat asupra psihicului uman. Ele sunt sezonale, depinzând de factori fiziologici, dietetici, climaterici sau de vârstă, de stimuli senzoriali, de imaginație etc. Așadar, relația bazată pe *libido*, adică pe *erôs*, este una de aventură romantică, și nu de prietenie durabilă (Proverbele 7:7-27). *Erôs* îl „mână” (Proverbele 7:22) pe individ spre o anumită „unire” cu partenerul. „Momentul” este căutat, și nu „persoana”; aceasta din urmă este de-a dreptul evitată din cauză că ea, „persoana”, are „durată”; or *libidoul* nu vrea durată, ci clipa *extazei* (a ieșirii din fire/sine).

Însă în cazul actului sexual din Cântarea cântărilor, toată ființa persoanelor angajate în sex marital este implicată (Cântarea 4:12 cf. 4:16c). Plăcerea orgasmică supraviețuiește „momentului” culminant de împlinire. Momentul se continuă în experimentarea unei profunzimi misterioase a părtășiei și a comuniunii celor doi. Profunzimea aceasta a unirii celor doi se datorează nu aptitudinilor biologice, ci calităților spirituale ale partenerilor căsătoriți. Tranzientul trece în permanent datorită prezenței *agapē*-i (Cântarea cântărilor 8:6; 1 Corinteni 13:4,8), iar permanentul va cunoaște noi adâncimi ale unirii spirituale a celor doi parteneri astfel angajați în sex marital.

Așa se face că *agapē* joacă rolul de stabilizator. Ne ajută să nu pierdem din vedere că acela cu care ne-am „împărtășit” sexual este și rămâne o persoană umană, importantă pentru Dumnezeu chiar și atunci când și-a pierdut parțial sau integral funcțiile biologice sexuale. Constanța credincioșiei mele față de partenerul meu marital este garantată deci de *agapē*, și nu de *erôs*. Datorită *agapē*-i lui Dumnezeu sunt „om” și tot datorită *agapē*-i, *erôs*-ul din mine devine „uman”.

Concluzie

Din analiza de mai sus a reieșit că tocmai prezența *agapē*-i trinitariene face ca soțul și soția să experimenteze fascinația, misterul și profunzimea părtășiei sexuale. Profunzimea ei devine *paradigmatică*. Arată „dincolo de sine”, la misterul dragostei eterne și spirituale dintre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. *Agapē* mă face să nu uit faptul că partenerul de căsătorie, chiar cu pierderea sau scăderea funcțiilor biologico-fizice, rămâne totdeauna extrem de important și „de preț” pentru Dumnezeu trinitarian (Ioan 3:16, cf. 1 Petru 1:18-19). ■

Zoltán Szallós-Farkas este conf. univ. dr. la Universitatea Adventus din Cernica.

¹ Dualismul antropologic al lui Socrate și al lui Platon, diseminat în creștinism de Origen și Augustin, îl tratează pe om ca fiind o entitate bipartită, suflet nemuritor și materie/trup dezintegrabil; vezi Platon, *Phaedo*, în Robert M. Hutchins, ed., *Great Books of the Western World* (54 vol; London: Encyclopaedia Britannica, 1952), 7:220-251; Origen, *On First Principles*, 2.8.1-5 (London: Society for Promoting Christian Knowledge, 1936); Augustin, *Confessions*, 6.19; 7.26 (trad. Henry Chadwick; Oxford: University Press, 1992).

² Ne bazăm pe cercetarea lui Thielicke în ceea ce privește tratarea ideii de „importanță pentru mine”, în *Theological Ethics*, 3:26-27.

³ Vezi definiția detaliată a „spiritualității” la începutul primului articol (cel din numărul din decembrie 2017) din această serie de articole, mai ales aspectul „motivațional” al deosebirii dintre moralitate și spiritualitate.

⁴ Richard M. Davidson, „Is God Present in the Song of Songs?”, *Journal of the Adventist Theological Society* 16/1-2 (2005): 143-154, a argumentat cu putere ideea că în cele trei jurăminte ale poeziei (2:7; 3:5; 8:4-7), expresia ebraică este un joc de cuvinte întrețesut cu numele lui Dumnezeu („Flacăra lui Yah[weh], Elohe Shabaoth și El Shaddai), 143. Vezi și Davidson, *Flame of Yahweh*, 630-631.

⁵ O lucrare de referință care ne-a ajutat în analiza referitoare la originea ideii de *agapē* în creștinism în relație cu *erôs* este cea a lui Nygren, *Agape and Eros*, 41-738; vezi și Thielicke, *Ibid.*, 26-34.

⁶ Perspectiva cercetării din această serie de articole este pur teologică, trinitariană și biblică. Ea vizează relația dintre sexualitate și spiritualitate. Această abordare este radical diferită de cea a lui Chuck M. MacKnee în teza sa de doctorat, *A Description of Practicing Christians' Experience of Profound Sexual and Spiritual Encounters* (teză de doctorat, University of British Columbia, 1997), care a focalizat cercetarea sa asupra aspectelor fenomenologice și psihologice ale relației dintre sexualitatea și spiritualitatea creștină, având la baza studiului său întrebarea: „Care este sensul și cum se poate descrie experiența sexuală și spirituală profundă în rândul creștinilor activi [în trăirea religiei]?” (3).

DILEMA CREȘTINISMULUI – SABATUL

PASAJE BIBLICE DIFICIL DE ÎNȚELES CU PRIVIRE LA SABAT - 1

Aveam 16 ani când, împreună cu fratele meu mai mare, m-am dus să vizitez alte biserici de tip protestant din localitatea în care trăiam. Vizitele acestea erau cu totul benigne în ce privește scopul: voiam să vedem pur și simplu cum se închină alți creștini, să vedem tipul lor de programe și să învățăm și de la ei ce este bun și frumos înaintea lui Dumnezeu. Eram tineri și, deși credeam că credința pe care o împărtășeam era biblică, eram totuși deschiși față de orice idee sau practică pozitivă pe care alte denominațiuni religioase o puteau avea. Am intrat astfel într-o bisericuță evanghelică și am ascultat cu plăcere ultima parte a programului. Ne-a părut rău că am ajuns târziu, dar tinerii au rămas peste program pentru discuții și activități pentru vârsta lor și ne-au invitat și pe noi. Ne-au primit cu bucurie în mijlocul lor și ne-au întrebat de unde suntem și dacă credem în Domnul Isus. Le-am răspuns că suntem creștini adventiști de ziua a șaptea și că am venit să vedem cum se desfășoară serviciile divine la dâșii. Unul dintre ei a fost șocat însă de numele pe care-l purtam, „adventiști de ziua a șaptea” și a continuat să pună întrebări cu privire la semnificația numelui. El s-a scuzat prin faptul că era nou în credință, de fapt nu era nici măcar botezat, dar trebuia să primească botezul în biserică respectivă peste puțin timp. I-am explicat că „advent” înseamnă „venire” și termenul îi descrie pe cei ce așteaptă a doua venire în slavă a Domnului Hristos. „De ziua a șaptea” denotă faptul că noi considerăm că legea lui Dumnezeu trebuie păstrată în întregime, inclusiv porunca a patra, care cere păstrarea zilei a șaptea a săptămânii ca zi de închinare și repaus. El ne-a răspuns cu candoare că și el crede că Domnul Hristos vine curând și că, de asemenea, păstrează ziua a șaptea a săptămânii: duminica. Era evident că persoana cu care vorbeam era sinceră și că dorea să-I slujească lui Dumnezeu cu toată ființa. În câteva cuvinte i-am explicat că ziua a șaptea era sâmbăta, și nu duminica. A fost ușor să facem aceasta pentru că duminica era considerată de toți ziua învierii

Domnului Hristos și Biblia spunea clar că Domnul Hristos a înviat în prima zi a săptămânii. O îngrijorare crescândă se vedea pe fața acestui om sincer care dorea să-L slujească pe Dumnezeu cu toată ființa lui. Se vedea clar că nu va lăsa lucrurile așa și că va pune întrebări peste întrebări instructorilor religioși din biserică respectivă, care probabil îi spusese că duminica este ziua a șaptea a săptămânii, pe care el trebuie s-o păstreze conform poruncilor divine. Seara s-a încheiat cu Psalmul 119, fiecare tânăr citind câte un verset (la sugestia noastră) și cu invitația din partea lor să-i vizităm din nou duminica următoare.

Peste o săptămână am făcut tot posibilul să-i vizităm din nou. Din nefericire, am ajuns din nou foarte târziu, atât de târziu încât ne-am spus că nu este cazul să mai intrăm în sală. Am rămas astfel în antreu și am așteptat să se termine serviciul divin. Nu ne propuseserăm decât să-i salutăm pe tinerii care probabil ne așteptaseră, iar apoi să plecăm. Programul s-a terminat cu anunțuri pe care noi le auzeam foarte bine din antreu. Am fost șocați să auzim cum o persoană cu o voce necunoscută a făcut următoarea declarație: „Dacă mai vin tinerii aceia să ne spună nouă ce zi să păstrăm, îi scot pe amândoi afară în pumni.” Eu m-am uitat la fratele meu cumva speriat și el s-a uitat la mine.

Cel ce vorbea trebuia să fi fost un conducător al bisericii care primise tot felul de întrebări cu privire la ziua de închinare și era cu siguranță jenat de faptul că nu putea răspunde cu Biblia la aceste întrebări. De aceea dorea să-și dovedească zelul față de biserică lui nu prin forța argumentelor biblice, ci prin forța fizică. Zelul lui s-a transformat într-o jenă vădită când a aflat că tinerii despre care vorbea erau de fapt în antreu și au auzit foarte bine argumentele lui pugilistice. Știa că declarația: „Îi scot pe amândoi în pumni” nu avea nimic de-a face cu Isus Hristos. Apoi, cu o politețe stingheră, ne-a invitat la

**PORUNCA
ȘI DAR DIVIN
PAUL
BOERU**

**„DUMNEZEU
A BINECUVÂNTAT
ZIUA A ȘAPTEA ȘI A
SFÎNȚIT-O, PENTRU
CĂ ÎN ZIUA ACEASTA
S-A ODIHNIT DE
TOATĂ LUCRAREA LUI
PE CARE O ZIDISE
ȘI O FĂCUSE.”
(GENEZA 2:3)**

**CA ȘI CELELALTE
NOUĂ PORUNCI,
PORUNCA SA-
BATULUI A FOST
SCRISĂ DE ÎNSUȘI
DEGETUL LUI
DUMNEZEU PE
CELE DOUĂ TABLE
DE PIATRĂ, CA
BAZĂ A LEGĂ-
MÂNTULUI SĂU
CU POPORUL SĂU.**

el în birou și a vrut să se scuze acuzând. Ne-a învinuit de prozelitism și de faptul că am fi venit să le furăm membrii și să zdruncinăm credința celor noi în credință. Explicația noastră l-a deranjat și mai mult pentru că a aflat că acuzațiile lui nu aveau nicio bază și că discuția care avusese loc în ocazia precedentă fusese de fapt inițiată de tineri, care voiau să știe cât mai multe despre alți creștini. Atunci el a schimbat tonul și a început să spună că ceea ce contează este de fapt relația cu Hristos.

„Aveți voi o relație cu Hristos?” ne-a întrebat el în mod direct. Când i-am răspuns că noi avem zilnic experiențe cu Domnul Hristos, el a rămas nedumerit și, spre mirarea noastră, a spus: „Ce apreciez la voi este că voi știți Biblia, nu ca tinerii noștri.” Apoi ne-a destăinuit că el este de fapt medic stomatolog și că el însuși este nou în credință. Ne-a spus de asemenea că a avut multe probleme cu Securitatea după convertirea lui. Aceasta era o temă comună între credincioși în țara noastră de baștină. Convorbirea noastră s-a terminat fără ca el să ne scoată afară în pumni, așa cum promisese.

Incidentul descris mai sus a fost ca un duș rece peste viziunea utopică pe care mi-o făcusem la începutul vieții de credință. Eu mă așteptam ca toți creștinii să îmbrățișeze adevărul Scripturilor cu inima deschisă, sau cel puțin să fie dispuși să cerceteze cu sinceritate care este voința lui Dumnezeu pentru ei. Dar în locul unei atitudini umile de cercetare am fost întâmpinat cu ipocrizie, cu argumente puerile și chiar blasfematoare. Și trecerea timpului nu a făcut decât să-mi accentueze impresia de la început, și anume că Sabatul reprezintă calul troian al creștinismului, și în special al protestantismului.

Studiul prezent trece în revistă argumentele folosite de creștini în apărarea atitudinii de nerespectare a poruncii a patra a Decalogului. Răspunsul oferit acestor argumente este pur biblic și doar ocazional se va face referire la contextul istoric sau cultural care poate ajuta la înțelegerea pasajelor biblice.

Prima parte a acestui studiu pune înaintea cititorului învățătura generală a Scripturilor cu privire la Lege, și în special cu privire la Sabatul zilei a șaptea. Cea de-a doua parte discută argumentele nebiblice folosite de unii creștinii pentru a scuza atitudinea lor cu privire la Sabat, iar cea de-a treia parte se ocupă de argumentele aparent biblice prezentate cu același scop. Vom încheia studiul cu o trecere în revistă a problemei Sabatului între creștini de-a lungul veacurilor.

Învățătura generală a Scripturilor cu privire la Lege și Sabatul zilei a șaptea

Declarațiile următoare condensează învățătura Bibliei cu privire la Legea lui Dumnezeu:

Legea este o exprimare a caracterului și voinței lui Dumnezeu (Isaia 51:4).

Legea este sfântă, dreaptă și bună, după cum este și Autorul ei (Romani 7:12).

Legea lui Dumnezeu este veșnică și neschimbătoare, după cum Dumnezeu este veșnic și neschimbător (Psalmii 119:160; Iacob 1:17).

Legea lui Dumnezeu stabilește parametrii existenței creaturilor Sale – ființele universului sunt libere să se împotrivescă legii divine, dar ele lucrează împotriva propriei lor existențe. Dumnezeu a pus Legea Sa în fiecare din ființele create de El (conștiința omului este dovada intrinsecă a Legii morale puse de Dumnezeu în inima oamenilor). (Romani 2:14,15)

Sfânta Scriptură (atât Vechiul, cât și Noul Testament) este exprimarea voinței divine în formă scrisă, în timp ce Domnul Hristos este Legea trăită și exemplificată (Matei 5:17). Vechiul și Noul Testament prezintă atât principiile veșnice ale Legii lui Dumnezeu, cât și aplicarea lor în viața credincioșilor în timpurile din vechime și prin lumina profetică până la sfârșitul timpului (Apocalipsa 14:12).

În general, sunt cinci tipuri de legi prezentate în Biblie: Legea morală, legea ceremonială, sau a jertfelor, legea sanitară, legea socială și legea punitivă (pedepse). Deși este ușor de observat că Legea morală stă la baza tuturor celorlalte legi, toate cele cinci tipuri de legi sunt întreșesute într-un mod armonios în Sfânta Scriptură, făcând clară voința lui Dumnezeu pe pământ, atât la nivel individual, cât și comunitar (familie, societate, națiune).

Note informative

Importanța majoră a legilor divine a făcut pe poporul iudeu să le pună la baza revelației divine pentru om. Astfel, ei împărțeau scrierile sacre în Lege, Profeți și Scripturi (Luca 24:27,44). Pentru ei, profeții nu au făcut altceva decât să clădească pe preceptele Legii, iar Scripturile nu făceau altceva decât să arate cum preceptele Legii au fost aplicate în viața oamenilor credincioși și în istoria poporului ales. Deși împărțirea iudaică a revelației scrise a Vechiului Testament este de natură arbitrară – cele trei întrepătrundându-se la orice pas –, ea scoate în evidență importanța majoră a Legii față de celelalte forme ale revelației divine.

Sfânta Scriptură prezintă Legea ca un izvor nesecat al înțelepciunii lui Dumnezeu, care udă toate aspectele vieții umane (Psalmii 1). De aceea cititorul nu trebuie să fie confuz când întâlnește termenul de „lege” cu o mulțime de sensuri, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Numai în Epistola către romani, de exemplu, apostolul Pavel folosește termenul „lege” cu 11 sensuri distincte (e.g., legea morală, legea ca parte distinctă a revelației divine – de obicei cu referire la cele cinci cărți ale lui Moise, legea ca principiu al naturii, sau ca principiu de viață etc.). Pentru el, „legea” este sfântă, dreaptă și bună, dar este și aducătorul morții (Romani 7:10,12). Ea este personificarea unui pedagog care ne duce la Hristos (Galateni 3:24), dar este și slova rece care omoară (2 Corintheni 3:6). Personificarea „legii” în scrierile lui Pavel îl ajută pe de o parte să accentueze importanța majoră a acesteia în viața credincioșilor, dar pe de altă parte îi dă posibilitatea să prescurteze frazele scrierilor sale (de exemplu, „faptele Legii” în loc de „faptele cerute de Lege”, „blestemul Legii” în loc de „blestemul prescris de Lege pentru cei ce nu o păzesc” etc.).

Sabatul zilei a șaptea

Declarațiile următoare condensează învățătura Bibliei cu privire la Sabatul zilei a șaptea a săptămânii:

Sabatul a fost instituit de Dumnezeu la creațiune (Geneza 2:1-3) și el comemorează actul creator (și salvator) al lui Dumnezeu (Exodul 20:8-11).

Domnul Hristos este Creatorul omului și al Sabatului (Ioan 1:3) și El Se numește pe Sine „Domnul Sabatului” (Marcu 2:28).

Prin faptul că Sabatul comemorează creațiunea lui Dumnezeu, acesta este dat fiecărei ființe umane, și nu doar unui popor (e.g., poporului evreu) (Ezechiel 20:12,21).

Porunca Sabatului face parte din poruncile Decalogului și nu poate fi izolată, sau despărțită, de celelalte nouă. De fapt, orice încercare de minimalizare a obligativității păstrării acestei porunci sau, simplu, de a desființa această poruncă este echivalentul desființării întregii Legi a lui Dumnezeu (Iacov 2:10). Ca și celelalte nouă porunci, porunca Sabatului a fost scrisă de însuși degetul lui Dumnezeu pe cele două table de piatră, ca bază a legământului Său cu poporul Său (Deuteronomul 5:22 etc.).

Păstrarea poruncii Sabatului constituie semnul credinșiei și loialității omului față de Cre-

atorul său (Exodul 31:13; Ezechiel 20:21 etc.). Aflându-se în mijlocul Celor Zece Porunci, ea este sigiliul lui Dumnezeu asupra întregii Legi, fiind singura care Îl identifică pe Autorul Legii cu Creatorul cerului și al pământului (Exodul 20:8-11).

Sabatul zilei a șaptea a creațiunii este mai mult decât o poruncă divină, el este darul lui Dumnezeu pentru om (Marcu 2:28). Dumnezeu S-a oprit din activitatea Lui intensă pentru a fi cu omul, pentru a comunica cu el, pentru a avea părtășie cu el. De aceea, dintre toate darurile oferite de cer, această părtășie unică era darul cel mai de preț. Importanța Sabatului nu constă în odihna fizică, ci mai degrabă în punerea de-o parte a unei perioade de timp pentru viața spirituală, în părtășia cu Persoana care a creat timpul și care umple acest timp. Acesta este unul din motivele pentru care porunca a patra a Decalogului este plasată în centrul lui. Neglijând păstrarea ei, omul nu numai că-și desconsideră identitatea (creatură divină), dar desconsideră darul cel mai de preț pe care Dumnezeu i l-a oferit, pe El Însuși (Marcu 2:27).

Darul divin al Sabatului nu este dat doar unui popor privilegiat (e.g., Israel), ci tuturor celor ce Îl acceptă prin credință pe Domnul Sabatului, pe Domnul Hristos (Isaia 56:1-8). Mai mult, Sabatul va continua să fie păstrat și pe Noul Pământ (Isaia 66:22,23). ■

**NEGLIJÂND
PĂSTRAREA SA-
BATULUI, OMUL
NU NUMAI CĂ-ȘI
DESCONSIDERĂ
IDENTITATEA
DE CREATURĂ
DIVINĂ, CI DES-
CONSIDERĂ ȘI
DARUL CEL MAI
DE PREȚ PE CARE
DUMNEZEU
I L-A OFERIT,
PE EL ÎNSUȘI
(MARCU 2:27).**

Dr. Paul Boeru este pastor în Australia.

ORIGINILE PROFETIILOR APOCALIPTICE III: APOCALIPSA LUI ZAHARIA (1)

Cartea Zaharia înglobează elemente tematice și structurale comparabile cu cărțile Daniel și Ioel. În studiul de față vom evidenția câteva aspecte precum prezența îngerului interpret, liberalizarea simbolurilor și perioada celor șaptezeci de ani vestiți de Ieremia. Într-un număr viitor vom discuta exclusiv despre folosirea conceptului „zilei Domnului”. Dacă primele elemente sugerează un anumit continuum profetic în raport cu apocalipsa lui Daniel, cele din urmă presupun împrumutul constelației de idei apocaliptice specifice cărții Ioel. Pe lângă elementele comune, Zaharia prezintă și aspecte contrastive. Nu în ultimul rând, cartea ridică anumite problematici interne care necesită o analiză mai atentă în viitor.¹ *

Sinopsă asupra cărții

Macrostructura cărții este formată din trei secțiuni. Capitolele 1–6 constituie prima secțiune, înglobând mai multe vedenii care privesc realități istorice din timpul autorului. Contextul secțiunii a doua – capitolele 7–8 – este conturat de întrebarea specifică adresată preoților cu privire la valabilitatea zilei de post din luna a cincea practică în perioada celor șaptezeci de ani de robie (v. 2–3, 5). Ultima secțiune cuprinde două discursuri escatologice, ambele introduse prin termenul tehnic ebraic *massā*: Zaharia 9–11 respectiv 12–14.² Reprezentarea părților componente în structura de mai jos surprinde anumite corelații între acestea:

- A. 1:1-6:15 | Viziuni cu privire la realități istorice (prezent + viitor)
- B. 7:1-8:23 | Întrebarea despre post (prezent)
- A. 9:1-14:21 | Profetii cu privire la realități viitoare (viitor + prezent)

Prima și ultima secțiune sunt într-o relație de complementaritate. Accentul principal al vedeniilor de la începutul cărții este asupra evenimentelor în desfășurare, iar reflecțiile cu privire la viitor se regăsesc doar sporadic. Partea finală reprezintă opusul: în timp ce reflecțiile cu privire la viitor predomină, realitățile prezente sunt menționate doar sporadic. În centrul compoziției se situează întrebarea pragmatică despre post. În răspunsul oferit, profetul alternează explicațiile cu privire la colapsul național înainte de exil și prezentarea intențiilor bune ale lui Dumnezeu pentru prezent: „Căci așa vorbește Domnul oștirilor: «După cum am căutat să vă fac rău când Mă mâniau părinții

voștri», zice Domnul oștirilor, «și nu M-am căit de lucrul acesta, tot așa, acum, Mă întorc în aceste zile și hotărăsc să fac bine Ierusalimului și casei lui Iuda. Nu vă temeți!» (Zaharia 8:14–15).

A. Zaharia 1:1-6:153

Comparând cu atenție prima secțiune a cărții Zaharia cu cea a lui Daniel ies în evidență atât asemănări, cât și deosebiri. Prezența abundentă a simbolurilor constituie un element comun celor două compoziții. În Zaharia, seria de vedenii introduce în ordine succesivă simboluri precum cai de diferite culori (1:8–10), coarne și fierari (v. 19–21), o funie de măsurat (2:1–2), un sfeșnic de aur cu șapte canale, șapte țevi și doi măslini (4:1–14), un sul de carte și o efă (5:1–8), două femei cu aripi de cocostârc (v. 9–11) și patru care, cu cai de diferite culori (6:1–8). Spre deosebire de Daniel, unde simbolurile prevestesc evenimente din viitorul îndepărtat, în Zaharia acestea se adresează contextului social-istoric imediat, și anume rezidirea Ierusalimului și a Templului. Mai mult decât atât, se poate observa o distincție la nivelul eficienței decodării simbolurilor. În Daniel, în ciuda explicațiilor specifice și uneori repetitive primite de către profet, viitorul rămâne învăluit în ambiguitate. Pe de altă parte, explicațiile imaginilor simbolice sunt însoțite în Zaharia de clarificări suplimentare, precizându-se explicit atât provenința mesajului, cât și înțelesul lui. Aceste precizări sunt marcate din punct de vedere formal prin expresii caracteristice discursului profetic, precum „așa vorbește Domnul (oștirilor)”, „zice Domnul” sau „cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel”.⁴ În consecință, mesajul simbolic devine clar, deslușit, evident atât pentru profet, cât și pentru cititor.

O altă asemănare între cele două compoziții profetice o constituie prezența îngerului interpret. În ambele cărți, accesul către informațiile neaccesibile ființelor omenești este mediat de entități celeste. În contrast cu Daniel, în care îngerul interpret are funcția specifică de a desecretiza evenimentele din preajma escatonului, în Zaharia acesta reprezintă calea de acces către planurile divinității în realitatea istorică curentă. De pildă, într-un limbaj neechivoc, îngerul dezvăluie intențiile de bine ale lui Dumnezeu cu privire la cetate: „Mă întorc cu îndurarea către Ierusalim;

Casa Mea va fi zidită iarăși în el, și funia de măsurat se va întinde asupra Ierusalimului” (Zaharia 1:16).

De asemenea, este semnificativ de semnalat o diferență cu privire la reacțiile imediate ale profeților în proximitatea îngerilor. Daniel exteriorizează un complex de emoții pozitive și negative. Cele dintâi includ curajul și atitudinea asertivă în interpelarea ființelor angelice cu scopul de a primi clarificări cu privire la vedenia primită (cf. Daniel 7:16,19,23).⁵ Cele din urmă cuprind frică, spaimă, tremur (cf. Daniel 8:16–18,27). Zaharia contrastează prin comportamentul exclusiv prietenesc și dezinvolt în raport cu ființele celeste.⁶

B. Zaharia 7:1–8:23

Secțiunea centrală a cărții menționează un alt element prezent în cartea Daniel: perioada celor șaptezeci de ani de robie. Potrivit prorocului Ieremia, intervalul de timp al supremației Babilonului peste Israel și neamurile din jur urma să dureze șaptezeci de ani (Ieremia 25:11, cf. 27:6–7 și 29:10). Într-o scrisoare specială, Ieremia îi îndemna pe prinșii de război să promoveze binele cetății și să aștepte împlinirea vremii Babilonului, când urma să fie supus la rândul lui „de neamuri puternice și împărați mari” (27:7).⁷ Evenimentele din Daniel 9 au ca fundal acest cadru istoric, desfășurându-se la scurt timp după cucerirea Babilonului de către Medo-Persia (v. 1). La început, capitolul face referire explicit la intervalul celor șaptezeci de ani (v. 2), iar apoi consemnează rugăciunea lui Daniel (v. 3–19) și răspunsul imediat la aceasta (v. 20–27). Secvențialitatea acțiunilor evocă intertextual Ieremia 29, rugăciunea lui Daniel constituind o împlinire a condițiilor realizării promisiunii cu privire la întoarcerea din robie. În această privință, profetul Ieremia anticipa că, la finalul celor șaptezeci de ani, o resensibilizare spirituală va avea loc în comunitatea din diaspora: „Voi Mă veți chema, și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta. Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul, și voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război; vă voi strânge din toate neamurile și din toate locurile în care v-am izgonit, zice Domnul, și vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am dus în robie” (Ieremia 29:12–14).

Cadrul istoric al cărții Zaharia este conturat de provocările întâmpinate de către comunitatea întoarsă din robie. Făgăduința lui Ieremia devenise realitate. Realitatea de la fața locului ridică însă probleme administrative și liturgice. Dintre cele dintâi este notabil boicotul localnicilor cu privire la rezidirea templului. Acesta a rezultat în sistarea temporară a lucrărilor până în anul al doilea al lui Darius (Ezra 4:24). Dintre cele din urmă, problema zilelor de post practicate în perioadele celor șaptezeci de ani de robie constituie subiectul secțiunii centrale. Întrebarea reprezentanților comunității din Betel referitoare la actualitatea zilei de post din luna a cincea a generat reflecții profetice cu privire la

planurile lui Dumnezeu pentru prezent. Nu doar că Ierusalimul va fi repopulat cu deportați de pretutindeni, ci chiar Dumnezeu Însuși Se va întoarce în Sion și va locui în mijlocul cetății (Zaharia 8:3). Umplerea spațiului cu prezența Divinității va cauza implicit o reconfigurare a zilelor de post practicate în robie în memoria distrugerii primului templu: „Postul din luna a patra, postul din luna a cincea, postul din luna a șaptea și postul din luna a zecea se vor prefăce pentru casa lui Iuda în zile de veselie și de bucurie, în sărbători de voieșie” (v. 19). Motivul bucuriei și prosperității constituie centrul structurii chistice al întregii secțiuni.⁸

- A. Zaharia 7:1–3 | Venirea la Casa Domnului pentru rugăciune
- B. 4–7 | Răspuns preliminar la întrebarea legată de post
- C. 8–14 | Rațiunea dispersării printre neamuri: neascultarea
- D. Zaharia 8:1–3 | Dumnezeu dorește să locuiască în Sion
- E. 4–5 | Scenariul Ierusalimului repopulat și prosper
- E’ 6 | Scenariul nu este imposibil în ochii lui Dumnezeu
- D’ 7–8 | Poporul izbăvit și adus să locuiască în Sion
- C’ 9–17 | Condiția prosperității în țară: ascultarea
- B’ 18–19 | Zilele de post transformate în zile de bucurie
- A’ 20–23 | Venirea neamurilor la Casa Domnului pentru rugăciune

Potrivit lui Zaharia, postul nu constituie un scop în sine. Practicarea lui nu servește nici cauza de a-L impresiona pe Dumnezeu (Zaharia 7:5–6). Din perspectiva Divinității, rigurozitatea alimentară constituie o analogie potrivită cu privire la rigurozitatea morală care ar trebui să-i caracterizeze pe locuitorii Ierusalimului (v. 9–10,17–18). Doar în acest ambient se poate realiza dezideratul: „Ei vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor cu adevăr și dreptate” (8:8).

Concluzii preliminare

În studiul de față au fost evidențiate mai multe elemente care ar putea constitui indicii ale dependenței literare între Zaharia și Daniel. Cel mai probabil, liberalizarea utilizării simbolurilor profetice, cât și atitudinea prietenească în raport cu îngerul interpret (cf. Daniel 7) pot reprezenta astfel de exemple. Nu același lucru s-ar putea sugera cu privire la menționarea perioadei profetice de șaptezeci de săptămâni în cartea Zaharia. Asemănător cărții Daniel, intervalul de timp ar fi putut fi împrumutat direct din cartea Ieremia. Această concluzie este în acord cu informația istorică oferită de Ieremia, în care se menționează că profetul însuși a adresat o scrisoare captivilor de război. În acest caz, informația referitoare la cei șaptezeci de ani ar fi fost cunoscută de toată diaspora evreilor din Babilon. ■

Daniel Olariu este pastor și predă limba ebraică și cursuri de Vechiul Testament la Universitatea Adventus din Cernica.

SĂ CUNOAȘTEM BIBLIA!

A. Dragi copii, continuăm călătoria noastră biblică cu IEREMIA, de la capitolul 1 până la capitolul 38. Lectură plăcută!

1. Înainte de a se naște, Dumnezeu îl alesese pe Ieremia ca:

- a. Proroc al lui Iuda;
- b. Proroc al neamurilor;
- c. Proroc al lui Israel.

2. Cu ce animal este comparat Babilonul, pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a pedepsi nelegiuirile poporului din regatul lui Iuda:

- a. Leul;
- b. Tigru;
- c. Ursul.

3. Cu ce este asemănat Cuvântul lui Dumnezeu în cartea profetului Ieremia:

- a. Cu o sabie ascuțită;
- b. Cu un foc;
- c. Cu un ciocan care sfărâmă stânca.

4. Conform profeției lui Ieremia, după câți ani urma să fie eliberat Iuda din robia babiloniană:

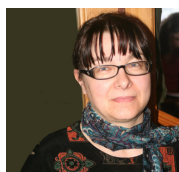
- a. După 40 de ani;
- b. După 60 de ani;
- c. După 70 de ani.

5. Pe vremea lui Ieremia exista un trib al recabiților care ieșea în evidență prin câteva lucruri deosebite. Care din următoarele lucruri îi caracterizau pe recabiți:

- a. Beau vin și sădeau vii;
- b. Zideau case;
- c. Locuiau în corturi.

B. Puneți în ordine cuvintele următoare și veți descoperi o făgăduință foarte cunoscută din cartea Ieremia.

și veți găsi, inima. Mă căuta,
cu toată dacă veți căuta veți Mă

**MIELUSEI
TURMEI
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu este
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe.

Răspunsuri: A. 1 - b (Ieremia 1:5); 2 - a (Ieremia 4:7); 3 - b (Ieremia 23:29); 4 - c (Ieremia 29:10); 5 - c (Ieremia 35:8-10).
B. Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima. (Ieremia 29:13)

Originile profețiilor apocaliptice. Note:

¹ Una dintre problemele care intrigă cel mai mult o constituie diferența de stil dintre capitolele de început și cele finale ale cărții. Unii interpreți postulează că acestea reflectă stadiile de vârstă diferite ale aceluiași autor. Vezi de exemplu *Andrews Study Bible* (Andrews University Press, 2010), 2013–2015. Deși reprezintă o soluție atractivă, problema diferențelor dintre cele două secțiuni necesită mai multă atenție.

² În versiunea CNS, termenul apare integrat în propozițiile introductive ale celor două orații: „Iată prorocia, [...]” (Zaharia 9:1); „Prorocia, [...]” (12:1).

³ Pentru o structură chiasmică a acestei secțiuni, vezi William H. Shea, „The Literary Structure of Zechariah 1-6” în *Creation, Life, and Hope: Essays in Honor of Jacques B. Doukhan*, ed. Jiří Moskala, (Berrien Springs: Andrews University Press, 2000).

⁴ Cf. Zah. 2:14, 16–17; 2:5–6, 8–10; 3:7, 9–10; 4:6, 8; 5:4; 6:9, 12.

⁵ De asemenea, întâlnirea cu îngerul interpret din Dan. 9:20–20 evocă o atitudine familială. Daniel nu experimentează nicio emoție negativă. Dimpotrivă, momentul începe cu atingerea îngerului și se continuă cu conversația euristică cu privire la profeția celor șaptezeci de săptămâni (v. 24–27).

⁶ Zah. 1:9, 19, 21; 2:2–3; 3:1, 5; 4:2, 4–5, 11–13; 5:2, 5–6, 10; 6:4. În această privință, atitudinea lui Zaharia este mai apropiată de comportamentul lui Daniel din capitolul 7.

⁷ De asemenea, promisiunea întoarcerii includea întoarcerea vaselor la templu, acesta constituind un alt element prezent în Daniel: „Ele vor fi duse în Babilon și vor rămâne acolo până în ziua când le voi căuta Eu – zice Domnul – când le voi ridica iarăși și le voi aduce înapoi în locul acesta” (Ier. 27:22). Compară cu Dan. 1:2; 5:1–3.

⁸ Structura secțiunii Zah. 7:1–8:23 reprezintă o contribuție personală.

O MARE LUCRARE ÎNTR-UN TIMP SCURT

Oamenii de rând știu să petreacă timpul, așteptătorii știu să-l întrebuințeze. Copiii lui Dumnezeu cunosc adevărata valoare a timpului, fiindcă au o perspectivă corectă a veșniciei și consideră că au o lucrare mare de făcut: să descopere iubirea lui Dumnezeu. Ei nu țin adevărul în curtea de afară: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (Faptele 5:31). Interiorul lor este bogat, căci ei nu primesc doar iertarea Sa, ci și puterea vieții Aceluia care a înviat și ne face în stare să ascultăm de voința Sa. Ei primesc nu doar ceea ce a făcut deja Domnul Isus la cruce *pentru noi*, ci și ceea ce El continuă să facă atunci când vine să trăiască viața Sa biruitoare *în noi*, prin Duhul Sfânt.

Acțiune sau omisiune?

Harul nu are altă lege decât pe cea a necesității de a fi împărțit. El ne inspiră să găsim mijloace de a-l pune la comun cu ceilalți. Dumnezeu așteaptă de la noi să ne transformăm în canale ale harului Său.

„Cu o ardoare aproape nerăbdătoare, îngerii ne așteaptă să conlucrăm cu ei, deoarece omul trebuie să fie mijlocul prin care să se comunice cu omul și, atunci când ne predăm lui Hristos cu devotament, din toată inima, îngerii se bucură că pot să vorbească prin glasul nostru, pentru a descoperi iubirea lui Dumnezeu.”¹

Astăzi, slujitorii Domnului nu mai pot spune ca profetul Daniel „niște vremuri îndepărtate” (Daniel 10:1). „Acum, este numai un scurt timp până când martorii lui Dumnezeu își vor fi făcut lucrarea lor de pregătire a căii Domnului.”²

„Este adevărat că timpul a continuat să fie mai lung și Mântuitorul nostru nu a apărut atât de repede cum am sperat noi. Dar a dat vreodată greș Cuvântul Domnului? Niciodată! Este necesar să ne amintim că făgăduințele și amenințările lui Dumnezeu sunt deopotrivă condiționate.”³

Nepăsare sau zel?

Zelul și nepăsarea sunt două mijloace puternice. Unul ne unește cu Dumnezeu și celălalt ne separă. Care ar trebui să fie atitudinea noastră? „Să ne predăm pe noi înșine controlului Duhului

lui Sfânt, să împlinim datoriile prezente și să dăm pâinea vieții nealterată de opinii omenești suferințelor care mor din lipsă de adevăr.”⁴ „În zilele apostolilor, credincioșii creștini erau plini de râvnă și de entuziasm.

Atât de neobosit au lucrat ei pentru Domnul lor, încât într-un timp oarecum scurt, cu toată opoziția înverșunată, Evanghelia Împărăției a fost vestită tuturor oamenilor de pe meleagurile locuite ale pământului. Zelul manifestat în acest timp de către urmașii lui Isus a fost transmis de pana inspirației pentru încurajarea credincioșilor din fiecare veac.”⁵

Suntem nepăsători? Ne lipsește zelul? Dacă principiile lui Dumnezeu nu sunt active în viața celor care proclamă Evanghelia, de unde zelul pentru suflete? Rezultatele, normal că nu vor fi altele decât minime. Prioritatea principală a bisericii „era să reflecte viața Domnului Isus, așa încât Evanghelia să fie impresionantă și convingătoare”⁶.

Stagnare sau efort susținut?

„Indiferent cât de lungă ar fi viața pe pământ, nu avem decât un scurt timp de trăit aici și nu știm cât de curând săgeata morții va lovi inima noastră. Nu știm cât de curând am putea fi chemați să părăsim lumea și toate interesele ei.”⁷ Nu contează dacă lucrezi acasă, într-o fabrică, ai propria afacere sau muncești într-un birou de mari dimensiuni. Scopul este de a-i sluji pe alții și de a adăuga valoare vieții lor.

Munca noastră nu este o activitate seculară, ci o extensie a umblării noastre cu Dumnezeu. Așadar, mergi o milă în plus! Fă mai mult decât așteaptă alții de la tine. Așadar, ia decizia să fii printre acei noi viticultori care să ducă la capăt proiectul lui Dumnezeu.

Timpul culesului viei se apropie.

„Cere-I lui Dumnezeu să binecuvânteze munca ta, dar nu-I cere S-o facă El în locul tău.” (K.H. Waggener) ■

SCUTUL
DUHULUI
STEFAN
TOMOIAGA

„TOT CE GĂSEȘTE MÂNA TA SĂ FACĂ, FĂ CU TOATĂ PUTEREA TAI!”
(ECLESIASTUL 9:10)

¹ Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 297.

² Ellen G. White, *Mărturii pentru comunitate*, vol. VI, p. 406.

³ Ellen G. White, *The SDA Bible Commentary VII*, p. 729.

⁴ Ellen G. White, *Evanghelizare*, p. 70.

⁵ Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 578.

⁶ Ellen G. White, *Divina vindecare*, pp. 99, 100; *Viața lui Isus*, p. 826.

⁷ Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 454.

Ștefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

CONVENȚIA NAȚIONALĂ ADVENTISTĂ
**ASISTENȚĂ
ȘI MISIUNE SOCIALĂ**

27 – 29 APRILIE 2018

Bunătate și responsabilitate!

MOTTO:

“CE VREI SĂ-ȚI FAC?” LUCA 18:41

UNIVERSITATEA
ADVENTUS

Biserica Adventistă
de Ziua a Șaptea
UNIUNEA DE CONFERINȚE

ADRA

Centrul de Promovare a Căminului și a Educației în Biserica Adventistă Socială

Cei interesați de eveniment sunt invitați să se înscrie la adresa
<http://uadventus.ro/conventieNAMS2018>

Pentru informații suplimentare

Tel. 0753 142 622

Email: secretariat@uadventus.ro

VINO LA

ZILELE UNIVERSITĂȚII ADVENTUS*
11-13 MAI 2018

Invitat: Oliver Glanz,
profesor la Universitatea Andrews din SUA

Pentru participare la eveniment înscrie-te la adresa
www.uadventus.ro/zileleua2018

**UNIVERSITATEA
ADVENTUS**

*Noul nume al
Institutului Teologic Adventist
este, din 29 noiembrie 2017,
Universitatea Adventus
(Legea 227/2017).

Un număr limitat de tineri pot beneficia de cazare și masă gratis
conform punctajului obținut la completarea formularului de înscriere.

**Teologie adventistă
pastorală**

**Pedagogia învățământului
primar și preșcolar**

Asistență socială

**Școala Postliceală Sanitară
“Doctor Luca” Cernica**

Pentru informații suplimentare

Tel. 0753 142 622

Email: secretariat@uadventus.ro

